

בעה"ת

חודש החגים

חוברת לימוד לחופשת החגים

שם: _____

משפחה: _____

תלמוד תורה "תפארת מנחם"
חב"ד ליובאוויטש ביתר עילית

פתח דבר

איזה דבר נפלא! בקשי סימנו את ימי חפשת הקיץ, ולכאורה חזרנו לשגרה – והנה! איזו הפתעה!... עוד פעם חפש!

כן אבל איזה הבדל. יצאנו לטיולים, לברכה. יש כאלו שהלכו לישן מאחר, וקמו מאחר (אבל עדין בזמן להתפלל שחרית!). גם אכלנו יותר טוב – לא היינו צריכים לרוץ לשעור או להפסקה. ואמנם אחרי כל זה חזרנו ללמודים עם פחות מחדשים. והנה ואחרי כמה ימים של מאמץ, שוב נכנסנו "לתוך הענינים!"

ובדיוק כשהכל מתחיל 'לזרם' אז בום! – שוב חפשה. חפשה זה דבר טוב, אבל למה שנים! אפשר שיהיה רק חפשה אחת אבל יותר ארכה?

אבל מי שלמד 'תניא' מיד מבין את הענין. בתניא פתוב (בפרק ב') פי "לכל איש ישראל יש שתי נשמות": "נפש טבעית", אשר מתעסקת בענינים הרגילים של יום-יום, דברים שהגוף צריך ואוהב, כמו אכילה, שתיה, משחק, שינה. ו"נפש אלוקית" – אשר מתעסקת רק בענינים של תורה ומצוות. ענינים שמקרבם אותנו לה'.

עכשו הכל נהיה ברור: מפיון שלילד יהודי יש שתי נשמות, הקב"ה החליט שהוא זקוק לשתי חפשות!

בחפשה הראשונה מסתדרים עם דברים פשוטים – אכל טוב, טיול נחמד, משחק מענין.

החפשה השנייה היא מיחדת ל"נפש השנית" ולה יש רצונות פחות פשוטים: בשביל שהיא תוכל להרגיש טוב, היא מכרחה להרגיש שהקב"ה כל הזמן לידה (כמו תינוק, שבשאימא מתרחקת מיד מתחיל לבכות!). לכן הקב"ה דאג גם לזה, ונתן לנו הרבה מצוות בימים אלו, כדי שנוכל להרגיש את קרבתו.

למה אמרנו כל זה? להסביר בשביל מה החוברת המהדרת הזאת. אם תקפידו ללמד בה ולקיים את כל המשומות והמצוות המופיעות בה במשך כל ימי החפש, תזכו להשתתף בהגדרלה שתערך בעזרת השם לאחר החפשה. אבל יותר מזה! גם תהיו כל הזמן דבוקים בתורה ובמצוות.

הנאה כפולה ומכפלת: הנאה לנפש הטבעית וגם הנאה לנפש האלקית!

מאחל לכם ולמשפחתכם תחי' גמר חתימה טובה,

הרב יוסף ה. סירוצקי

מנהל

חיל יקר וחביב.

ידועים לנו דברי הרמטכ"ל הגדול אודות חדש תשרי, "תשרי אותיות רשית", כי הוא ההתחלה וראשית השנה בלה וכפי שאנו נתנהג בחדש זה, כך תתנהל השנה בלה.

אצל חסידים נהוג לומר שמיד לאחר שבת "בראשית" מתחילים לפרק את המזודות מה' פעקלאף' שמלאנו וציידנו במשך חדש החגים ולהשתמש בהם במשך השנה בלה.

לפניך חיל יקר, מגשת חוברת מלאה ויגדושה בהמון 'פעקלאף', קטעי למוד שאותם הורה לנו הרבי ללמוד מידי יום, משימות והנהגות חסידיות, דינים ומנהגים חשובים לצד ספורי מופת בעלי משמעות ומוסר השכל ועוד ועוד...

משימות אלו נועדו לעזור לך לנצל את הזמן היקר והחשוב של "בין הזמנים", שכל רגע ורגע בו יהיה מנצל ככל הניתן לקיום רצון השם יתברך כפי שמנחה אותנו הראש (הרבי = ראש בני ישראל).

כל משימה ומשימה שתבצע בחוברת זו, תקשר אותך בעוד חליה אל שרשרת ה"התקשרות" לרבי, וכפי שכתוב בקבץ "היום יום", "השואל במה היא ההתקשרות אלי... הנה היא על ידי קיום הוראותי" וכו'. וממילא זה נחשב יותר ממני שנמצא קרוב לרבי בגשמיות, ובדאי זה מה שישפיע על כל השנה בלה שתתנהל בדבעי.

סימת בהצלחה לעמוד במשימות פלן או אפלו בחלקן, עליך לציין זאת בתחתית העמוד באותו היום במקום המיועד לך, ולאחר שמחת תורה עליך לסכם את סכום המשימות שבצעת במהלך כל החגים ולכתוב אותם בדרך המצרף לחוברת ובכך הנך זכאי להשתתף בהגרלה על פריסים יקרי ערך שתערוף לאחר חדש החגים.

וכאן המקום להביע רגשי תודה הערכה רבה למזכיר המבצעים הרב יוסף מייירס על החשיבה המקורית וההשקעה הרבה שנעשתה בחוברת זו שהוציאה מתחת ידו כלי מתקן ונאה הראוי להתכבד בו.

בברכת גמר חתימה טובה

והצלחה מרובה

הרב שלמה חנניא ממזן

רכז המבצעים

“הַיּוֹם יוֹם”

קִצּוֹר בְּאוֹר אוֹפֵן הַה':

ה', "הַצְנַע לְכַת עִם הוֹי" אֶלְקִיךָ – וְהִירוֹת שְׁלֵא תִהְיֶה שׁוֹם בְּלִיטָה, וְכִמְאָמֹר 'לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם עָרוֹם בִּירְאָה', וְעַנְיָן הָעֶרְמוּמִיּוֹת הוּא שְׁלֵא יִהְיֶה נֶכֶר בְּלָל, יִדוּעַ דְּכַמָּה מִהַחֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים הָיוּ מְסִתִּירִים עֲצָמָם וְאִם הִתְגַּלּוּ הָיוּ מְצֻטְעָרִים. וְהוּוּ עֲבוּדַת הַתְּשׁוּבָה הַבְּאָה מִהַצְנַע לְכַת.

הַשִּׁיעוֹר הַיּוֹמִי 2...

תְּהִלִּים: פְּרָקִים מ"ד – מ"ח

חֹמֶשׁ: דְּבָרִים, פְּרִשְׁתַּת הָאֲזִינוּ,

מִשְׁבִּיעֵי (פְּרָק ל"ב, פְּסוּק

מ"ד) עַד סוֹף הַפְּרִשָּׁה (פְּרָק

ל"ב, פְּסוּק נ"ב)

הַשִּׁיעוֹר הַיּוֹמִי 2 "תְּנִיא"

אַגְרַת הַקִּדְשׁ, עַמ' 260 – אִמְנָם מוֹדַעַת... עַד עַמ' קְלֵא – וְהַלִּידָה.

מִמְטָה לְמַעֲלָה וְמָה גַם כִּי בְרִיאַת הַנְּשֻׁמוֹת מִמְנָה לְהִיּוֹת יֵשׁ וְדָבָר נִפְרָד בַּפ"ע בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְנִקְרָא בְּשֵׁם לִידָה כְּקִרְיַת י"ס דְּבַעַתִּיקָא תְּלִיא וְגַם כֹּל גִּידוֹל הַנְּשֻׁמוֹת כֹּל ז' חֲדָשִׁים מְזִיווּג שֶׁל שְׁמִינִי עֲצַרַת עַד שְׁבִיעֵי שֶׁל פְּסַח הוּא כְּמוֹ גִּידוֹל זו"נ בְּבִטָן אֵימָא עֵילָאָה שְׁהוּא ע"י אִירוֹת עֲלִיוֹנִים מֵאֵימָא עֵילָאָה וְמִלְמַעֲלָה לְמַעֲלָה עַד אֵין סוֹף הַמְתַּלְבֵּשׁ בַּה כֹּל ט' או ז' יִרְחִי לִידָה. וְכַכָּה הוּא בְּרִיאַת נְשֻׁמוֹת וְמִלְאָכִים לְעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְגַם כֹּל עֵיקֶר וְשֵׁרֶשׁ הַטִּיפָה שֶׁמִּקְבֵּלַת וּמִתְעַבְרַת מוֹז"א הוּא מְמוּחֵין דְּאו"א וְכַכָּה זִיווּג נִמְשַׁכַּת לְאו"א מֵא"א וְע"י וְמִלְמַעֲלָה לְמַעֲלָה עַד אֵין סוֹף רַק שֶׁהַכֹּל בַּהֶעֱלָם בְּמוּחֵין עַד לִידַת הַנוֹק' הַנְּשֻׁמוֹת וְהַמְלָאָכִים וְהַהִיכִלּוֹת לְעוֹלָם הַבְּרִיאָה. נִמְצָא שׁוּהוּ גִילוּי אִירוֹ א"ס מִמֶּשׁ ע"י הַעֵיבּוֹר וְהַלִּידָה.

אִמְנָם מוֹדַעַת זֹאת שֶׁעֵיקֶר הַתְּהוּוֹת הֵיִשׁ וְדָבָר נִפְרָד לְגַמְרֵי הוּא מִמְל' דְּאֶצִּילּוֹת שֶׁנַּעֲשֶׂה עֵתִיק דְּבְרִיאָה כִּי אֵין מֶלֶךְ בְּלֵא עִם וְכו' וְגַם רִיבּוּי הַנְּבִרָאִים וְהַתְּחַלְקוֹתָן שֶׁנִּבְרָאוּ בְּכַח הַא"ס יְחִיד וּמִיּוּחָד בְּתַכְלִית הוּא ע"י רִיבּוּי הָאוֹתִיוֹת הַיּוֹצֵאֵין מִמְל' פִּי ה' וְבִרוּחַ פִּיו כֹּל צְבָאָם וְה' מוֹצֵאֹת הַפֶּה הֵן מִהַ"ג דְּנוֹק' וְלִזְאוֹת נִקְרָאֵת עֲלֵמָא דְּאֶתְגַּלִּיא כִּי בַּה נְגַלָּה כַּח אִירוֹ אֵין סוֹף לְבִרוּא יֵשׁ מֵאֵין שְׁלֵא ע"י עֵילָה וְעִלוֹל אֲבַל ט' סְפִירוֹת הַרְאִשׁוֹנוֹת נִאֲצִלוּ בַּהֶשְׁתַּלְשֻׁלוֹת עֵילָה וְעִלוֹל וְאִירוֹ הַא"ס הוּא מְלוּבֵשׁ בַּחֲכָמָה לְבַדָּה. וְזו"ש נַעוֹץ תְּחַלְתֵּן בְּסוֹפֵן כִּי כְּתָר הוּא מְמוּצַע בֵּין הַמֵּאֲצִיל לְנִאֲצִלִים וְיֵשׁ בּוֹ בַּח' הָאֲחִרוּנָה שֶׁל הַא"ס וְלִכֵּן נִקְרָא כְּתָר מְלָכוֹת כִּי אֵין כְּתָר אֲלֵא לְמֶלֶךְ וְגַם כִּי בַּח' אֲחִרוּנָה דְּא"ס הִיא מִל' דְּאֵין סוֹף וְלִכֵּן גַם הַמְל' דְּאֶצִּי נִקְרָא כְּתָר

כִּיִּצֵּד עוֹשִׁים תְּשׁוּבָה?

אֵישׁ אֶחָד בָּא לְצַדִּיק רַבִּי יִשְׂרָאֵל מְרוֹזִין, וּבְקָשָׁה בְּפִיו: "חֹטֵא אֲנִי וְרָצוֹנִי לְעִשׂוֹת תְּשׁוּבָה"

"וּבְכֵן. אֶפּוֹא" שְׁאָלוּ הַצַּדִּיק "מִדּוּעַ אֵינְךָ עוֹשֶׂה?"

הַשִּׁיבּוֹ הָאֵישׁ: "אֵינִי יוֹדַע כִּיִּצֵּד עוֹשִׁים זֹאת"

"וּכִיִּצֵּד" שְׁאָלוּ הַצַּדִּיק "יִדְעַתָּה לְחֹטֵא?"

"עֲשִׂיתִי", הַשִּׁיבּוֹ הָאֵישׁ. "וְאַחֲרַי כֵּן נוֹדַע לִי שֶׁחֲטָאתִי."

הַשִּׁיבּוֹ הַצַּדִּיק: "עֲשֶׂה כֵּן גַם עַתָּה. חֹזֵר בָּךְ, וְתִחְשְׁבוֹן יְבוֹא מֵאֲלֵינוּ..."

כַּסְטְרוֹן יוֹאֵל:

עַל הַיּוֹם יוֹם | עַל חוֹמֶשׁ | עַל תְּהִלִּים | עַל תְּנִיא | עַל תְּפִילָה | עַל ד"ת בְּשׁוֹלְחַן שַׁבַּת

עַל ק"ש שֶׁעַל הַמִּיטָה | עַל נַעֲגַל וּוְאֶסְעֵר | עַל קְבִיעַת עֵיתִים לְתוֹרָה

סִיכָא מְשִׁיבָא: □□

יום ראשון ט' תשרי ערב יום כפור

16:59 חגיגת החג:

השיעור היזמי 2...

תהילים: פרקים מ"ט – נ"ד

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
מראשון (פרק ל"ג, פסוק
א') עד שני (פרק ל"ג, פסוק
ז')

"היום יום"

כפרות: "בני אדם – ולשלו"ם" שלש פעמים, ובכל פעם מסבב ג' פעמים,
סוף הכל מסבב ט' פעמים.
עד סוף תשרי אין אומרים תחנון.
מלקות: המלקה והנלקה שניהם אומרים "והוא רחום" שלש פעמים.
בערב יום הכפורים העבודה היא הרטה על העבר, ביום הכפורים – קבלה
על להבא.

השיעור היזמי 2"תניא"

אגרת הקדש, עמ' קלא – ובזה יובן היות... עד עמ' קלא – וכדלקמן.

שיהיה המאציל ב"ה מלך על כל הנפרדים ע"י
שיקיימו מצותיו שיצוה עליהם וסוף מעשה
במחשבה תחלה ולכן אמרו בירושלמי ולית ליה
לר"ש שמפסיק ללולב וכו' וכל הלומד שלא
לעשות נוח לו שנתהפכה שלייתו ע"פ וכו' כי
השליא נוצרה תחלה מהטיפה והיא לבדה היתה
עיקר הולד עד מ' יום שהתחילה צורת הולד. וככה
המצות הן עיקר התורה ושרשה הגם שהמצוה היא
גופנית והתורה היא חכמה רק שזה בחיצוניות וזה
בפנימיות וכדלקמן.

ובזה יובן היות המצות במל' ה' של שם הוי'
והתורה בז"א וא"ו של שם הוי'. הגם שלמעלה
בא"א המצות הן בגולגלתא בלבנונית היא
האורחא דבפלגותא דשערי דמתפלגא לתרי"ג
אורחין דאורייתא שבז"א ושרש התורה דנפקא
מח"ע הוא במור"ס דא"א והיינו החכמה דטעמי
המצות אלא שהוא כחותם המתהפך ונעוץ תחלתן
בסופן הוא כח הא"ס ב"ה לברוא יש מאין ולא ע"י
עילה ועלול שיהיה העלול מוקף מעילתו ובטל
במציאאות רק יהיה היש דבר נפרד מאלקות בכדי

זריזות בערב יום כפור

בשנה הראשונה אהרי התנתו היה אדמו"ר הרי"צ מאריה בתפלה. ערב יום כפור תרנ"ח נכנסם בשעה
אחת עשרה וחצי לפני הצהריים אל אביו, אדמו"ר מוהרש"ב, לבקש 'לעקאה' בנהוג. אמר לו אביו: 'הרבה
'לעקאה' לא תקבל, כי בערב יום כפור צריכים למהר."

לאחר מכן נתן לבנו 'לעקאה' ואמר לו כפי הנפח הידוע "אני נותן לך לעקאה... וסיום: "יתן ה' יתברך
ותהיה פנימי."

בשנת תרנ"ח הלך אדמו"ר הרי"צ לטבל בשעה שתים עשרה וחצי אהרי הצות הלילה (באותן שנים
היה הפדר לטבל בערב יום כפור מספר פעמים), כי היה עליו ללכת לאחר מכן ללמוד עם אביו. הלמוד עם
אביו נמשך שעות אחדות פעל בו הוזה והתפלל באריכות, בשנים אדמו"ר הרי"צ את התפלה בשעה עשר
הקפיד אביו על כך ואמר: "סדר עבודה חדש; להתפלל באריכות בערב יום כפור שבו צריך להודרו..."

משימא יומיא:

היום יום | חומש | תהילים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיכא משימא: □□

”המעשה אשר יעשו”

עוונותיהם, וצום שיאכלו וישתו תחלה, כדי שיוכלו להתענות ושלא יזיק להם העוני. (ספר החנוך)
וכדי להראות שגוה ומקבל עליו יום הכפורים, והוא שמח לקראתו על שנתן כפרה לישראל, שבין שיום הכפורים עצמו אי אפשר לכבדו במאכל ובמשתה כדרך שמכבדים שאר ימים טובים, צריך לכבדו ביום שלפניו (בית יוסף).
אכלים ”קרעפלאך” – פי הפשר רמו לדין והבצק המכסה אותו רמו לרחמים, ומחברים יחד למזג ולהמתיק מדת הדין על ידי מדת הרחמים (כל זה על דרך הקבלה). (נרע קדש)

מי שצער אדם מישראל כל צער שהוא – חיוב לפיסו לפני יום הכפורים. ומשום כך נהגו שבימי התשובה מפיס כל אחד את חבריו ומבקש את סליחתם. פן ואולי חטא פנגדם והוא לא ידע, או ידע ושכח.

ואם יש בידו מן הגזל והאונאה יחזיר ופיס לחברו עד שימחול לו, ויתקן כל דבר הנוגע בקניני ממונו. ואם יודע הוא שחטא נגד חברו – אל ינוח ואל ישקט עד אשר חברו יתפיס אליו וימחול לו על אשר חטא פנגדו.

והאיש אשר מבקשים ממנו מחילה, ימחל בלב שלם ולא יהא אכזרי.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה: ”כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו”.

דרש רבי אלעזר בן עזריה: ”מפל חטאתיכם לפני ה' תטהרו” (ויקרא ט"ז) עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר, עברות שבין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה (יפיס) את חברו. (משנה סכה)

ימחול בלב שלם ולא יהא אכזרי... כי אין זה ממדת ישראל, אלא ממדת עשו, שעליו נאמר: ”ועברתו שמרה נצח”... אבל דרכן של זרע ישראל הוא להיות קשה לכעס ונוח לרצות.

מלקות: יש נוהגים לקבל על עצמם לפני תפלת מנחה 39 מלקות ברצועה של עור. בשעה שמלקים אותו הוא מתודה בלחש, המלקה והלוקה אומרים שלש פעמים את הפסוק ”והוא רחום וכפר עוון...” (תהלים ע"ח) שיש בו שלש עשרה מלים (והרי זה בסף הכל שלשים ותשע (13X3=39) ועל כל תבה ותבה הוא מצליח.

זכר למלקות שהיו מפים את עוברי עברה בזמן שסנהדרין הייתה קיימת.

טבילה: נוהגים לטבל במקוה בערב יום הכפורים. יש נוהגים לטבל קדם תפלת מנחה, ויש טובלים אחר סעודה המפסקת. לפי מנהג רבם טובלים שתי פעמים ובכל פעם ג' טבילות כדי לצאת כל הדעות. ... לטבל במקוה... יש אומרים כדי להטהר מפל טמאה לכבוד היום הקדוש, ואז די בטבילה אחת. ויש אומרים משום תשובה, כגר המתגיר, וכמומר שעושה תשובה שצריכים טבילה ואז טובלים ג' פעמים. קדם מנחה כדי

בתפלת שחרית: אין אומרים ”מזמור לתודה”. אין אומרים תחנון, ולא ”אבינו מלכנו” (אלא אם-כן ערב יום כפור חל בערב שבת), ולא ”למנצח... יענה”...

מפני שמזמור זה אנו אומרים במקום קרבן תודה שהיו מקריבים בזמן שבית המקדש היה קיים, ובערב יום הכפורים לא הקריבו קרבן תודה. לפי שיום זה חשוב ביום טוב.

מרבם ביום זה בנתינת צדקה לעניים. לפי שגדולה זכות הצדקה להגן ולהציל מגזרות רעות.

בערב יום הכפורים אחרי תפלת שחרית עבר כל אחד מן המתפללים לפני הגבאי, המחלק לכל אחד פרוסת עוגת דבש.

אצל הרבי עוברים כל החסידים לפני דלת חדרו של הרבי המחלק את הפרוסות ומאחל לכל אחד. ”לשנה טובה ומתוקה”.

למנהג בקשת הלעקאח (עוגת דבש) ואכילתו... ”הרבי (הריי"צ) אמר שזה מנהג עתיק, הבעל-שם-טוב היה אמר ”אני נתן לך לעקאח – הקדוש-ברוך-הוא יתן לך שנה טובה”, אביו, הרבי (הרש"ב) נשמתו עין הוסיף: ”שנה מתוקה”. (ערב יום הכפורים תשי"א)

”ענין זה הוא, שבאם נגזר עליו חס ושלום שיודקק למתנת בשר ודם יצא ידי חובתו בקבלת ה”לעקאח”. (משיחת אדמו"ר נשיא דורנו)

מצוה לאכל ולשתות בערב יום הכפורים, ואוכלים סעודה (בשרית) מקדם יותר ביום, בנוסף על סעודה המפסקת.

בערב יום הכפורים טובלים את פרוסת ”המוציא בדבש”.

מהדרים לאכל דגים בסעודת שחרית של ערב יום הכפורים.

באחת הארוחות אכלים ”קרעפלאך” (חתיכות בשר המבשלות כשהן עטופות במשלים של בצק).

אין לאכל בערב יום הכפורים שום, ביצים, או שומשום.

אין לאכל בערב יום הכפורים אלא מאכלים הקלים לעכול, שלא תהיה בטנו מלאה ולבו גס בעת תפלת יום הכפורים וכדי שלא תחטפנו שינה, ותהא דעתו צלולה עליו כל היום.

אמרו חכמינו זכרונם לברכה: כתוב בתורה! ”ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחודש בערב” (ויקרא כ"ג) וכי בתשעה מתענים, והלא אין מתענים אלא בעשירי? אלא לומר לך: כל האכל ושותה בתשיעי ומתענה בעשירי, מעלה עליו הכתוב כאלו התענה תשיעי ועשירי. (מסכת ראש השנה)

וימה טעם המצוה לאכל ביום זה? המצוה לאכל בערב יום כפור היא מאהבת הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל, שלא צוה להתענות אלא יום אחד בשנה, ולטובתם – לכפר

להתודות (במנחה) בטהרה. ואחרי סעודה מפסקת כדי שיהא סמוך ליום הכפורים.

תפלת מנחה – מתפללים מנחה בעוד היום גדול. מוסיפים בתפלת שמונה עשרה "סדר ודוי" בגמר התפלה לפני "אלקי נצור". "סדר ודוי" מ"אלקיני ואלקי אבותינו תבוא לפניך תפלתנו" עד "וחלים רעים". וכשמופירים את החטא מפים באגרוף על הלב.

באמירת המלים המודגשות מפים באגרוף! אשמנו, בגדנו... תעתענו (ס"ה 24 פעמים). על חטא שחטאנו... ועל חטא שחטאנו... ועל כלם... סלח לנו מחל לנו כפר לנו. ועל חטאים... ועל חטאים.

...בעוד היום גדול... כדי שתהא שהות לאכל את הסעודה המפסקת מבעוד יום.

"סדר ודוי" במנחה – לפי שאין יום הכפורים מכפר בלי תשובה והודוי הוא מעקר התשובה, ושמה יארע לו אסון בעת סעודה המפסקת בגלל האכילה, ולא יוכל להתודות ביום הכפורים. (יומא)

...מפים באגרוף על הלב... לומר: אתה גרמת לי שחטאתי. ערב יום הכפורים לאחר תפלת מנחה עלה כ"ק האדמו"ר נשיא דורנו על במה ומשמיע לפני הקהל את ברכתו לכלל ישראל לחתימה וגמר חתימה טובה ולהתעוררות תשובה אמיתית.

סעודה מפסקת: מקדימים לאכל את הסעודה המפסקת. טובלים את פרוסת ה"מוציא" בדבש. אוכלים מאכלים קלים הנוחים לעכול (כמבאר לעיל), ואין אוכלים מאכלים מתבליים. נוהגים לא לאכל דגים בסעודה זו. אסור לשנות יין ומשקים המשפירים בסעודה המפסקת. אין לאכל אכילה גסה. יש לגמור את הסעודה לפני שקיעת החמה. ואם מפסיק לאכל בעוד היום גדול ודעתו לאכל או לשנות אחר כך, צריך שיתנה קדם ברפת המזון (של סעודה המפסקת) שאינו מקבל עליו עדין את התענית.

מצוה מן התורה להוסיף מחול על הקדש ולקבל את מצות יום הכפורים מבעוד יום. תוספת זו אין לה שעור מן התורה, אך כבר נהגו להפסיק מאכילה לא פחות מחצי שעה לפני שקיעת החמה (כדי שתהא שהות לברך ברפת המזון ולהגיע לבית הפנסת לפני אמירת "כל נדר" שמתחילים בה לפני שקיעת החמה).

מנהג חב"ד לצום 26 שעות לכן יש להפסיק לאכל 26 שעות קדם זמן צאת הכוכבים של מוצאי יום הכפורים – כפי שכתוב בלוח.

כבוד החג: לובשים בגדי חג, פורסים מפה על השלחן, מנקים את הבית ומסדרים אותו פלקראת כל חג.

שנינו במסכת שבת: אמר לו ראש הגולה לרב המנונא: מה שכתוב "לקדוש ה' מכובד" (ישעי' נ"ח) אמר לו: זה יום הכפורים, שאין בו לא אכילה ולא שתיה, אמרה תורה כבדהו בכסות נקיה.

יש נוהגים ללבש בגדים לבנים. (ובגד לבן מיוחד קיטל).

דגמת מלאכי השרת שכתוב עליהם "לבוש בדים". (יחזקאל) "וביום הכפורים הם נקיים כמלאכי השרת". (מדרש רבה) להזכיר אחריתו שהוא יום המנוח – על-ידי לבוש דמוי תכריכים (שהוא בגד מתיים), ויכניע לבבו לשוב בתשובה שלמה. ועל שם הפסוק "בכל עת יהיו בגדיך לבנים" שה משל שיטהר אדם עצמו מפל חטא, ולסימן סליחת העוונות כנאמר: "אם יהיו חטאיכם בשנים כשלג ילבינו" (ישעי' א)

אחרי ה"סעודה המפסקת... לובשים הגברים (הנשואים לפחות שנה) את ה"קיטל" הלבן (שאותו הם לובשים כל יום הכפורים) ומתעטפים בטלית מבעוד יום ומברכים "להתעטף בציצית". (ואם נתאחר עד בין השמשות לא יברך עליו). חולצים את הנעלים של עור.

מתעטפים בטלית מבעוד יום... מנהג בכל תפוצות ישראל שמתפללים בטלית לביל יום הכפורים, ומתעטפים בה מבעוד יום כדי לברך על העטיפה, פי בלילה אין מברכים על העטיפה שאין מצות ציצית נוהגת בלילה.

קדם הדלקת נרות.

- מדליקים נרות נשמה על הורים שנפטרו.
 - נוהגים להרבות באורה ובנרות בבית הפנסת.
 - מנהג בית הרב להדליק ליום הכפורים אלעפדיקע ליכט (נר-חיים).
- להרבות באורה ובנרות... על דרך שנאמר: "על-כן בארים כבדו ה'" (ישעי' כד)

הדלקת נרות: אחרי הסעודה מדליקים נרות ומברכים עליהם "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו. להדליק נר של יום הכפורים"

"ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה"

ברפת הבנים: לפני היציאה לבית הפנסת מברך ראש המשפחה את כל אחד ואחת מצאצאיו בברפת פהנים ("יברכה... שלום") ועוד ברכות. הרבי מברך אז לבוש 'קיטל' ועטוף טלית את תלמידי הישיבה.

לפני היציאה לבית הפנסת מברך... שאז כבר חלה קדושת היום ושערי רחמים נפתחו.

ברכה: מאחלים איש לרעהו 'גמר חתימה טובה'.

"היום יום"

השיעור היזמי ב...

תהילים: פרקים נ"ה – נ"ט
חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
 משני (פרק ל"ג, פסוק ח')
 עד שלישי (פרק ל"ג, פסוק
 י"ב)

ליל יום הכפורים מתחילים "ה' מלך תגל" גו'. פסוק "אור זרוע" – פעם אחת ובקול רם. על דעת הקהל כו' – ג' פעמים ובקול נמוך. אין כופלים החרוז "כי הנה פחמך". קריאת שמע שעל המטה כמו בשבת ויום טוב. אבינו מלפנו זכור רחמיך כו' – בכל תפלות היום. בראש השנה ויום הכפורים אומרים י"ג מידות הרחמים בהוצאת הספר תורה גם כשחל בשבת. שיעור תהלים אחר מוסף. הפטורת מנחת יום הכפורים: ויהי דבר – ובהמה רבה. מי אל כמוך גו'. גם במנחה אומרים לדוד ה' אורי. פתיחת הארון בנעילה לאשרי, ונשאר פתוח עד אחרי כל תפלת נעילה. בקדיש נעילה לעלא ולעלא, אין כאלקינו, עלינו. ואין נושאים פנים. אומרים היום ופנה, גם אם העריב היום. אין מברכים "שעשה לי כל צרפי" עד למחר. ביום הכפורים מזדמן לצום עשרים ושש שעות.

השיעור היזמי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' קלא – והנה כמו"כ מזיווג... עד עמ' 262 – כנ"ל.

זאת בבחינת התפשטות החיות להחיותם אמנם מציאותו ומהותו של אור הא"ס אינו בגדר מקום כלל וסובב כל עלמין בשוה ואת השמים ואת הארץ אני מלא בהשוואה אחת ולית אתר פנוי מיניה אף בארץ הלזו הגשמית רק שהוא בבחי' מקיף וסובב וכמ"ש הפי' בלק"א ולא התפשטות והתלבשות החיות להחיותם ולהוותם מאין ליש כ"א ע"י הארה דהארה דהארה וכו' מהקו כנ"ל וגם מאור א"ס הסובב ומקיף לארבע עולמות אבי"ע בשוה מאיר אל הקו הפנימי דרך הכלים די"ס דבי"ע ובהארתו תוך הכלים נותן בהם כח ועוז לברוא יש מאין ומאחר שהבריאה היא ע"י הכלים לזאת הם הנבראים בבחינת ריבוי והתחלקות וגבול ותכלית ובפרט ע"י האותיות כנ"ל.

והנה כמו"כ מזיווג זו"ן דבי"ע נבראו מאין ליש כל הנבראים והנוצרים והנעשים ע"י אור הנשמה שבתוכן שהיא אלקות מהכלים די"ס דמל' דאצי' וגם בתוכה הארת הקו דאור א"ס המלוּבש באצי' עד הפרסא והארת הקו שהיה מאיר בכלים די"ס דמל' בקע הפרסא עמהם ומאיר בהם בבי"ע כמו באצילות ממש וכן גם הקו בעצמו המלוּבש בסיום וסוף נה"י דא"ק שהוא סוף רגלי היושר שלו המסתיימים במל' דעשיה הנה הארת הקו מאירה משם ומתלבשת באור הנשמה די"ס דבי"ע שהוא אלקות והארה דהארה מתלבשת בנפש רוח די"ס דבי"ע ואף גם בכל הכלים שלהם והארה דהארה דהארה הוא בכל הנבראים ונוצרים ונעשים כמ"ש הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כולם וכל

ל"ט שעות יום כפור

צום יום כפור הוא כ"ו שעות. והטעם כי הוא בגימטריה שם הוי". הרפי מוהר"ש"פ היה מוסיף עוד י"ג שעות פתחנה ליום כפור – ובסוף הפל: ל"ט שעות. כשהרפי היה במנעטון, דבר בענין ל"ט מלקות, ג' פעמים והוא רחום, וסיום: "וזהו הפתח הפנימי של ל"ט שעות יום הכפורים; המלקות הן מה שאדם לוקה בגופו, ואלו ל"ט השעות הן מה שהנשמה מתאחדת עם..."

כ"ט יומא יומיא;

ע היום יום | ע חומש | ע תהלים | ע תניא | ע תפילה
 ע ק"ש שעל המיטה | ע נעגל וואסער | ע קביעת עיתים לתורה

סיכום משימא; □□

יום שלישי י"א תשרי

השיעור היומי ב...

תהילים: פרקים ס' – ס"ה
חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
משלישי (פרק ל"ג, פסוק
י"ג) עד רביעי (פרק ל"ג,
פסוק י"ז)

"היום יום"

במוצאי יום הכפורים תקנו בליאונא אמר רבינו הן תורה ברבים –
כנהוג אז דרושים קצרים – על הפסוק "מי כה אלקינו בכל קראנו אליו"
– אליו ולא למדותיו: ה'פרדס' אומר: "אליו" הם האורות המתלבשים
בפלים דעשר ספירות דאצילות; הרבי הפעל שם טוב אומר: "אליו" הוא
האלקות שבפלים דעשר ספירות דאצילות; הפרוש הפשוט הוא: "אליו" –
עצמות אין סוף שבתודעה העצמית – שעל ידי אמונה פשוטה – של כל
יהודי פשוט. וזהו 'קרובים אליו', ו'בכל קראנו אליו' – עצמות אין סוף
ועצמות הנשמה; תפלה באמונה פשוטה מחברת עצמות הנשמה עם
עצמות אין סוף, שעצמות אין סוף יהיה הרופא חולים ומכרף השנים.

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' 262 – ועוד זאת יתר... עד עמ' 264 – כמ"ש במ"א.

הארה זו של הקו דאור א"ס באור האצי' שבעשיה וממנה לבריאה ויצירה שבעשיה ומהן לבחי' אור הנשמה דמל' דמל' דעשיה ועי"ז יש כח ועוז בסיום הכלי דמל' דמל' דעשיה שביסוד העפר והוא מאמר תדשא הארץ וכו' להיות פועל בקרב הארץ תמיד לעולם ועד (בחי' אין סוף ולא בלבד בששת ימי בראשית כמאמר 'שרצו המים ומאמר תוצא הארץ נפש חיה מחכמה דמל' דמל' דעשיה שבז' ימי בראשית האיר בעולם הזה הארה מאור אין סוף בחסד חנם בלי העלאת מיין נוקבין כלל) להצמיח עשבים ואילנות ופירות מאין ליש תמיד מדי שנה בשנה שהוא מעין בחי' א"ס שאם יתקיים עוה"ז ריבוי רבבות שנים יצמיחו מדי שנה בשנה אלא שיש מהן ע"י העלאת מ"ג והם הזרועים והנטועים ואעפ"כ הם כמו יש מאין שהגרעין הנטוע אין לו ערך כלל לגבי הפרי וגם נגד כל האילן עם הענפים והעלין וכן במיני זרעונים וירקות וגם במיני תבואה להתהוות מאות גרעינין מגרעין א' הוא כמו יש מאין ומכ"ש הקשין והשבלים והנה הפירות שע"י העלאת מ"ג היא הזריעה והנטיעה הם משובחים מאד מאד מהעולים מאליהן מכח הצומח לבדו שבארץ ומזה נשכיל המשכות אורות עליונים באבי"ע (שהוא תכלית בריאת האדם) כמ"ש במ"א.

ועוד זאת יתר על כן על כל הנ"ל הארה דהארה וכל הנ"ל היא מראה כחה ויכלתה ביסוד העפר הגשמי בגילוי עצום ביתר עז מיסודות העליונים ממנו וגם מצבא השמים שאין בכחם ויכלתם להוציא יש מאין תמיד כיסוד העפר המצמיח תמיד יש מאין הם עשבים ואילנות (והמזל המכה ואומר גדל היינו לאחר שכבר צמח העשב ואינו אומר לו לצמוח מאין ליש אלא מקוטן לגודל ולשאת פרי כל מין ומין בפרטי פרטיות. אבל בטרם יצמח למי יאמר כל מזל ומזל לכל עשב ועשב בפרטי פרטיות) מהכח הצומח שבו שהוא אין ורוחני והם גשמיים ואין זאת אלא משום דרגלי א"ק מסתיימים בתחתית עשי' ותחת רגליו מאיר אור א"ס ב"ה הסובב כל עלמין בלי הפסק רב ביניהם רק עיגולי א"ק לבדו וגם הקו מאור א"ס המסתיים בסיום רגלי א"ק מאיר ממטה למעלה בבחי' אור חוזר כמו שהמלוכש בא"א ואו"א וזו"נ דאצי' מאיר באור חוזר ממל' דאצי' ומל' דאצי' היא בחי' כתר ממטה למעלה ונעוץ תחלתן בסופן. וככה הוא בסיום הקו דאור א"ס המסתיים בסיום היושר דרגלי א"ק מאיר ממטה למעלה לבחי' אור הנשמה דמל' דמל' דעשיה שהוא אלקות ממש מחיצוניות הכלים דמל' דאצי'. ולפמ"ש בט' הגלגולים פ"כ הובא בלק"א מתלבשת תחלה

משיחא יחיאל

היום יום | חומש | תהילים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיכום משיחא

"היום יום"

השיעור היומי ב...

תהלים: פרקים ט"ז – ט"ח
ברית בריתה לתעמולה ועבודה במועצות חכמה ובקרום הדעת שאינה חוזרת ריקם.

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
מרבועי (פרק ל"ג, פסוק
י"ח) עד חמישי (פרק ל"ג,
פסוק כ"א)

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' 264 – ומוזה יובן היטב... עד עמ' קלג – עוה"ב.

עליונים שבמרכבה פני שור ופני נשר נהנים מאד וניזונים ומסתפקים מרוח הבהמה והעוף העולה עליהם מהקרבנות שע"ג המזבח וכדקדוק לשון הזוה"ק ואתהניין מיסודא ועיקרא דילהון. ואחרי הדברים והאמת האלה דעת לנבון נקל להבין ע"י כל הנ"ל גודל מעלת המצות מעשיות אשר הן תכלית ירידת הנשמות לעוה"ז הגשמי כמ"ש היום לעשותם ויפה שעה א' בתשובה ומעשים טובים בעוה"ז מכל חיי עוה"ב. (ע"כ מצאנו מכיה"ק):

ומוזה יובן היטב בענין סדר מדרגות דצח"מ שהן בחי' עפר מים אש רוח שאף שהחי הוא למעלה מהצומח והמדבר למעלה מהחי אעפ"כ החי ניזון וחי מהצומח והמדבר מקבל חיותו משניהם וגם חכמה ודעת שאין התינוק יודע לקרות אבא ואימא עד שיטעום טעם דגן כו' ועדיין לא אכילנא בישראל דתורא כו' כי הוא בחי' אור חוזר ממטה למעלה מתחתית העשיה שמתגלית שם ביתר עז הארה דהארה כו' מאור א"ס הסובב כ"ע ומהקו אור א"ס שבסיום רגלי היושר דא"ק בבחי' אור חוזר כנ"ל. ויובן היטב בזה טוב טעם ודעת מה שמלאכים

ומה עכשו?

פ"ק אדמו"ר הרי"צ ספר: "פעם אחת, למחרת יום הכפורים, נכנסתי אל אבי (-אדמו"ר הרש"ב) ושאלתי: ומה עכשו? ויענני: 'עכשו, במיוחד, צריך לחזור בתשובה'

* * *

לא לבקש חשוב יותר מקננית אתרוג

לך זוסיא מאניפולי היו תפלין מהדרות מאוד.

פעם, בשתייה דחק באתרוגים, ואתרוג מהדר עלה הרבה פסף, מכר את התפלין וקנה בכסף אתרוג מהדר מאוד.

הדבר הרה מאוד לאשתו הרבנית, ובכונה נשכה את הפטם ופסלה את האתרוג

ר' זוסיא לא בעם, ולא אמר שום דבר, הוא שתק והראו לו בקלום שהשתיקה שהתאפק ולא בעם, חשובה יותר מקננית האתרוג.

כחשימור יומיו:

ע היום יום | ע חומש | ע תהלים | ע תניא | ע תפילה | ע צדקה
ע ק"ש שעל המיטה | ע נעגל וואסער | ע קביעת עיתים לתורה

סיכום משימור: □□

יום המישי י"ג תשרי

השיעור היומי ב...

תהילים: פרקים ט"ט - ע"א

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
מחמישי (פרק ל"ג, פסוק
כ"ב) עד שישי (פרק ל"ג,
פסוק כ"ו)

"היום יום"

הסתלקות אדמו"ר מהר"ש - תרמ"ג - ומנוחתו בבוד (=קבורתו)
בליובאוויטש.
תחלת אגרת סימן כב וסופה - לא בא בדפוס באגרת הקדש. (נדפס
בקבץ 'התמים' חוברת שניה).

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' קלג-כא. אד"ש כמשפט... עד עמ' 266- בכל יום.

לנסיון גדול לערך מעלת א"א ע"ה בשגם כי ה' דיבר בו קח נא את בנך כו' והרי כמה וכמה קדושים שמסרו נפשם על קדושת ה' גם כי לא דיבר ה' בם רק שא"א ע"ה עשה זאת בזריות נפלאה להראות שמחתו וחפצו למלאות רצון קונו ולעשות נחת רוח ליוצרו וממנו למדו רז"ל לקיום כל המצות בכלל ובפרט מעשה הצדקה העולה על כולנה המגינה ומצלה בפירותיה בעוה"ז מכל מיני פורעניות המתרגשות כדכתיב וצדקה תציל ממות וכ"ש משאר מיני יסורים הקלים ממות כ"ש שטוב לנו גם בעוה"ז להקדימה כל מה דאפשר שהרי אדם נידון בכל יום:

כא אד"ש כמשפט לאוהבי שמו אל המתנדבים בעם לעשות צדקה ה' עם ארצו הקדושה לתת מדי שנה בשנה חוק הקצוב מעות אה"ק תוב"ב אליהם תטוף מלתי ותזל כטל אמרתי לורו לזרזים ולחזק ידיים רפות במתן דמים מעות א"י מדי שבת בשבתו ולפחות מדי חדש בחדשו מערכו הקצוב לערך שנה וכל כסף הקדשים אשר עלה על לב איש להתנדב בלי נדר לפרנסת אחינו יושבי אה"ק מדי שנה בשנה. כי הגה מלבד הידוע לכל גודל מעלת הזריות בכל המצות הנאמר ונשנה בדברי רז"ל לעולם יקדים אדם לדבר מצוה כו' וזריות דאברהם אבינו ע"ה היא העומדת לעד לנו ולבנינו עד עולם כי העקדה עצמה אינה נחשבה כ"כ

עד פמה גדולה ותכיבה מצות סכה

מנהגו של הרב הקדוש רבי מרדכי מלכאוויטש ז"ל היה להכין הרבה קרשים לפני חג הסוכות, כדי להשאיל אותם אחר יום הכפורים לעניי העיר לשם עשיית סבותיהם. פעם אחת בא אליו בערב סבות סנדלר עני, והוא צולע בגלגל האחת בבקשה להשאיל לו מספר קרשים לסכה. הצדיק השיב לו. פי כבר אלו כל הקרשים ואין לו יותר. הלה לו העני להפיש קרשים במקום אחר. ראה הצדיק מבעד החלון שהוא הולך ושב מבית לפית לבקש קרשים. נכמרו רחמיו על העני, פריץ בבכי ואמר:

"רבנו של עולם! ראה נא עד פמה גדולה ותכיבה מצות סכה לבני ישראל, ועד פמה הם מוסרים נפשם עליה, בחוץ יורד עכשו גשם, רפש וטיט ברחוב העיר, ובכל זאת הולך הסנדלר העני הזה, נכה רגל, בנגלים קרועות ומחפש קרשים, כדי שיוכל לקיים מצות סכה. השקיפה, אפוא, ממועון קדשך מן השמים, ברה את עמך ישראל ופרוס עליהם סבת שלומך".

אחרי זה עלה בעצמו על גג ביתו, הפיש ומצא שם מספר קרשים, וצוה למשרתו, לרוץ אחרי הסנדלר ולתתם לו. וצוהו גם לעזור לו בבנין הסכה, כי היה אותו היום ערב שבת, שהמורה מרבה בו ביותר.

אשכול יחיאל

היום יום | חומש | תהילים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיוטא יחיאל

"היום יום"

ערוב תבשילין.

אין מוסיפין על שתי ערבות, מזה- שאין- בן בהדסים.

מהדרים לאגד את הלולב בספה ובערב יום טוב. על הלולב שתי פריכות - ומשתדלים ששתייהם תהינה מכסות בהדסים וערבות, גם פריכה העליונה במעט על כל פנים - ומלבד זה שלש פריכות שבהם אוגד ההדסים והערבות עם הלולב, שלש אלו במשך טפח אחד.

השיעור היזמי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' 266 - אך גם זאת... עד עמ' קלד - יבא שילה.

שכינה עמהם כו' כי באתערותא דלתתא להחיות רוח שפלים דלית ליה מגרמיה כלום אתערותא דלעילא ובפרט בהתנדב עם להחיות יושבי ארץ החיים ממש וד"ל. וכל משכיל על דבר גדול ונפלא כזה ימצא טוב טעם ודעת כמה גדולים דברי חכמים ז"ל שאמרו הכל לפי רוב המעשה דהיינו מעשה הצדקה הנעשה בפעמים רבות להמשיך חיים עליונים ליחד יחוד עליון פעמים רבות. והיינו נמי בעין מ"ש הרמב"ם לזכר הנפש כנודע מזוה"ק דשכינה נקראת נפש כי היא חיינו ונפשנו וכתוב כי שחה לעפר נפשנו. ולכן ארז"ל גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה להקימה מעפר מעט מעט עד כי יבא שילה:

אך גם זאת מצאנו ראינו בעבודת הצדקה מעלה פרטיות גדולה ונפלאה אין ערוך אליה להיות מעשה הצדקה נעשית בפעמים רבות וכל המרבה ה"ו משובח ולא בפעם א' ובבת אחת גם כי הסך הכולל אחד הוא כמ"ש הרמב"ם ז"ל בפירוש המשנה ששנו חכמים ז"ל והכל לפי רוב המעשה: והנה מלבד כי הרמב"ם ז"ל ביאר היטב טעמו ונימוקו כדי לזכר הנפש ע"י רבוי המעשה הנה מקרא מלא דיבר הכתוב פעולת צדקה לחיים דהיינו שפעולתה וסגולתה להמשיך חיים עליונים מחיי החיים א"ס ב"ה לארץ החיים היא שכינת עווינו שעליה נאמר ואתה מחיה את כולם והיא סוכת דוד הנופלת עד עפר וכמארז"ל גלו לאדום

חנוכה למצות - סכות תרמו"ד

"הפעם הראשונה שאני זוכר את חג הסכות מימי ילדותי" ספר אדמו"ר מוהר"י צ' היא משנת תרמ"ד. ערב חג הסכות בשאב"י (-אדמו"ר מוהר"ש"ב) אגד את הלולב בספה וצוה עלי לאחז את שדרת הלולב. הייתי רבון על השלחן, אחזתי בידים את הלולב ואב"י אגדו".

בהיות אדמו"ר מוהר"י צ' בן שלש שנים ושלשה חדשים - ערב סכות תרמו"ד - לקחו אב"י, אדמו"ר מוהר"ש"ב, לספה, אצל אמו הרבנית רבקה, להיות נכח בשעת אגוד הלולב ומיניו ונתן לו להביא את הערבות לספה. בבואם לספה הושיבו אב"י על השלחן ולמדו איד לאחז את הלולב, שהיה מנח על השלחן בשעת סדור התדסים, הערבות והאגוד.

אדמו"ר מוהר"ש"ב בחר שלשה תדסים ארפים וישרים, והניחם על השלחן. עליהם הניח את הלולב, והראה לבנו כיצד לאחז את הלולב בשתי ידיו. לקח שתי ערבות והניחם משני צדי הלולב והוסיף את שלשת התדסים בין הערבות, על שדרת הלולב וקשר בקשר חזק עם קשרי הלולב

השיעור היזמי 2...

תהילים: פרקים ע"ב - ע"ו

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה, משישי (פרק ל"ג, פסוק כ"ז) עד שביעי (פרק ל"ג, פסוק כ"ט)

בְּעֶרְב סִפּוֹת תְּרַמֵּד, עָמַד עַל הַשְּׁלֶחֶן אֲרָגוּ וּבּוֹ אֶתְרוּגִים וְלוֹלְבִים. "חֲשַׁבְתִּי שְׂאֵלָה הִם תְּפִיחוּם", סִפֵּר אֲדָמוֹר מוֹתֵרִי"צ "וְרִצִּיתִי לְשַׁחַק בָּהֶם" אָמַר לוֹ אָבִיו: "זֶהוּ מִצְוָה", וּמִסְפָּר פְּעָמִים אָמַר לְבָנוּ "זֶה לּוֹלֵב, זֶה אֶתְרוּג, וְזֶה הַדָּם..." עַד שֶׁיָּדַע תֵּילָד לְהַבְדִּיל בֵּינֵיהֶם.

שָׂאֵל ר' יוֹסֵף יִצְחָק אֶת אָבִיו: הֵיכֵן צְמַחוּ?"

עָנָה לוֹ: "בְּמִדְבָּר".

שָׂאֵל שׁוּב: "מָה זֶה מִדְבָּר?"

עָנָה לוֹ אָבִיו: "כְּעֵין מַרְעָה צֶאֱזַן. כָּפִי שְׁהִיָּה לֵיד לְיוֹפְאָוִימֵשׁ".

שָׂאֵל ר' יוֹסֵף יִצְחָק שׁוּב: "כִּיצַד קָבְלוּ אוֹתָם?"

עָנָה לוֹ: "שְׁלַחוּ שְׁלִיחַ וְהָבִיא".

לְאַחַר כּוֹפֵן הַלֵּף אֲדָמוֹר מוֹתֵרִי"צ עִם בָּנוּ אֵל הַסִּפָּה שְׁבִיבִית הַסִּבְתָּא. גַּם תֵּילָד בִּקֵּשׁ מֵאָבִיו שִׁיתֵן לוֹ מִשְׁהוּ מִהָאֲרָגוּ. נִתְּנוּ לוֹ אֶת הַטְּפָעוֹת. מֵאֵן תֵּילָד לְקַבֵּל זֹאת, בְּטַעֲנָה שְׂרוּצָה הוּא מִשְׁהוּ מִהַדְּבָרִים הַגְּדוֹלִים" יוֹתֵר. אָמַר לוֹ אָבִיו: "הַטְּפָעוֹת גְּדוֹלוֹת מְכַל הַשָּׂאֵר, כִּי הֵן אוֹחֲזוֹת וּמְחַזְקוֹת אֶת כָּלָם".

בְּחַג הַסִּפּוֹת תְּרַמֵּד, אָמַר אֲדָמוֹר מוֹתֵרִי"צ לְבָנוּ ר' יוֹסֵף יִצְחָק, שְׂאֵל יִתֵּן לוֹ לְאָכַל עַד שֶׁיִּבְרָךְ עַל הָאֶתְרוּג. "וְהוּא נִתֵּן לוֹ אֶת הָאֶתְרוּג" סִפֵּר אֲדָמוֹר מוֹתֵרִי"צ "אֲחֹז בְּיָדִי וּבְרַךְ אֹתִי אֶת הַבְּרָכָה. אֲזוּ יָדַעְתִּי כָּבֵר לְפַחַד מִצְוִיּוֹ שֶׁל אָבִי".

מִשְׁמַלְמֵל יוֹמִיָּא;

עֲהוּם יוֹם | עֲחֹמֶשׁ | עֲתֵהִילִים | עֲתֵנִיא | עֲתֵפִילָה | עֲצִדְקָה
עֲק"שׁ שְׁעַל הַמִּיטָה | עֲנַעֵל וּוַאֲסַעַר | עֲקִבְעֵת עֵיתִים לְתוֹרָה

סִיכַא מִשְׁמַלְמֵל; □□

דיני ארבעת המינים

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל"

(ויקרא כ"ג)

פרי עץ – שהעץ בפריו בטעם שוה. ואיזה זה? אתרוג שטעם עזו ופריו שוה.

הדר – שיהיה נאה והדר בתארו ובגדולו.

כפת תמרים – זה לולב שגדל על אילן של תמרים. ומתוך שכתבה התורה לשון כפות ולא עלי תמרים למדנו שצריך שיהיו אותם עלים הראויים לאגדם ולכפותם עד השדרה מחמת שהם עדין רכים, שהרי לא נכתבו נקודות בתורה ופרושו כפות. ואם נתקשו ונתפרדו העלים מהשדרה כל כף עד שאי אפשר לכפותם ולאגדם עם השדרה – פסול. אבל אין צריך להיות כפות ממש שהרי אין קורים כפות אלא כפות. אבל מצוה מן המבחר לטל לולב שאין עליו פרודות כלל, וכלם צמודים לשדרה.

וענף עץ עבת – שענפיו חופין את עציו.

ענף עץ – שכל העץ הוא ענף, דהיינו, שהוא מחפה בעלים על-ידי שהם שוכבים על אפיהם.

עבת – שעליו קלועים כמין קליעה בעין שלשלת ואיזה זה? הוי אומר זה הדס.

וערבי נחל – הוא מין ידוע הנקרא כן.

וזה סמנו: – קנה שלו הוא אדום. ואפלו בעודו ירוק יוצא ידי חובתו לפי שסופו להיות אדום כשתגיע עליו החמה.

– ועלה שלו אינו עגל אלא משוך כנחל.

– ופיו של העלה, הינו חדו, הוא חלוק ואינו עשוי פגימות פגימות.

ורב מין זה גדל על נחלי מים, ולכן נקרא ערבי נחל, ואפלו מעוטן שאינו גדל על נחלי מים כשר אם יש בו כל סימנים הנ"ל.

הדר – ולפי שכל ד' מינים אלו כתובים בפסוק אחד, הרי הקשו זה לזה ולמדו זה מזה, ולפיכך כל ד' מינים אלו צריכים להיות נאים ומהדרים בתאורם ובגדולם.

(שלחן ערוך – אדמו"ר הזקן)

דיני אֶתְרוּג

1. צָבְעוּ הַטְּבָעִי שֶׁל הָאֶתְרוּג הַבָּשֵׁל הוּא צָהָב (בְּשַׁעוּה) וּבְשֵׁהוּא יְרוֹק מְאֹד עֲדִין הוּא פְּרִי בֶטֶר – פְּסוּל. הַתְּחִיל לְהַצְהִיב קֶצֶת – בְּשֶׁר.
 2. הָאֶתְרוּג צָרִיף שִׁיחֵיהָ נָקִי מִכָּל בָּתָם, שְׁלֵא יִהְיֶה בּוֹ שׁוּם נֶקֶב אוֹ סֶדֶק, וְשְׁלֵא תִתְקַלֵּף הַקְּלָפָה.
 3. אֶתְרוּג הַהֵדֵר יֵשׁ בּוֹ שְׁקִיעוֹת וּבְלִיטוֹת הַרְבֵּה, וְאִינּוּ חֵלֶק בְּלִימוֹן; וְהַעוֹקֵץ שְׁבִתְחֻתִיתוֹ שְׁקוּעַ קֶצֶת בְּבֶשֶׁר הָאֶתְרוּג.
 4. אֶתְרוּג שֶׁהוּא יָבֵשׁ – פְּסוּל
 5. נֶפֶל הַעוֹקֵץ שֶׁל הָאֶתְרוּג אוֹ הַפֶּטֶם שְׁלוֹ – הָאֶתְרוּג פְּסוּל, אֲבָל אִם לֹא הָיָה לוֹ פֶּטֶם מִלְכַתְחֻלָּה – מִשְׁעַת גְּדוּלוֹ – בְּשֶׁר.
 6. צוּרַת הָאֶתְרוּג צָרִיף לְהִיּוֹת כְּמַגְדָּל, הֵינּוּ רָחֵב מִלְמַטָּה (בְּמָקוֹם הַעוֹקֵץ) וְצָר לְמַעְלָה.
 7. גִּדָּל הָאֶתְרוּג חָיֵב לְהִיּוֹת לֹא פָחוֹת מִכַּבִּיצָה (58 גָּרָם).
 8. יֵשׁ לְקִנּוֹת אֶתְרוּג שֶׁהוּא בְּחֻזְקַת בְּלִתֵּי מֶרְכָּב, וְנָקִי מִחֻשָּׁשׁ עָרְלָה וְטָבֵל.
 9. דִּינֵי הָאֶתְרוּג רַבִּים, לְכֵן טוֹב תְּמִיד לְהִתְיַעֵץ בְּרַב מִמְּחָה.
- הַשּׁוֹק מוּצָף בְּהַרְבֵּה אֶתְרוּגִים מֶרְכָּבִים הַפְּסוּלִים לְבִרְכָּה וּלְקִיּוּם הַמִּצְוָה. לְכֵן לֹא יִקְנֶה אֶלֶּא אֶתְרוּג שִׁישׁ לוֹ הַכָּשֶׁר מֵרַב מִסְמָךְ אוֹ מֵאָדָם נֶאֱמָן וְיֵרָא שְׁמִים.

דיני הֵדֵס

1. הַהֵדֵס צָרִיף לְהִיּוֹת יְרוֹק וְרַעֲנָן בְּכָל אֲרָכּוֹ. יָבֵשׁוּ עָלָיו – פְּסוּל.
2. הַהֵדֵס צָרִיף לְהִיּוֹת מְשֻׁלָּשׁ הֵינּוּ: שְׁהַעֲלִים גְּדָלִים בּוֹ בְּשֻׁלְשׁוֹת, כָּל שְׁלֹשָׁה עָלִים צוּמְחִים וְיוֹצְאִים מִטְּבַעַת אַחַת שְׁוֵה, וְגִבְהָם שְׁוֵה וְלֹא אֶחָד נִמוּף אוֹ גְבוּהַ מִחֻבְרוֹ.
3. צָרִיף שְׁרָאשֵׁי הָעָלִים שֶׁל כָּל שְׁלִישֵׁיהָ נִמוּכָה חוֹפְפִים אֶת עַקְצֵי הַשְּׁלִישֵׁיהָ שֶׁלְמַעְלָה הַמְנַה לְכָל אֲרָף הַהֵדֵס. (וּבְדִיעֵבַד כָּשֶׁר בְּרוּבוֹ דְהֵינּוּ 13 ס"מ מִשְׁלָשׁ).
4. הֵדֵס שֶׁנִּקְטָם רֵאשׁוֹ – פְּסוּל. (אֲךָ בְּשַׁעַת הַדְּחָק מִתֵּר).
5. אֲרָף הַהֵדֵס צָרִיף לְהִיּוֹת לְפָחוֹת 24 ס"מ.
6. אִם יֵשׁ בּוֹ יוֹתֵר עֲנָבִים מֵאֲשֶׁר עָלִים – פְּסוּל, עַד שִׁימַעֵט מִן הָעֲנָבִים.

דיני ערבה

1. הערבה – צריף להיות לה קנה אדום, עלים ארכים ומשוכים פנחל, ואשר גדלה בדרך כלל בפנחלים.
 2. עלי ערבה צעירים, שלכן אין הקנים שלהם אדמים אלא ירקים – כשרים.
 3. עלי הערבה צריכים להיות ירקים ולחים.
 4. ערבה שנשרו ממנה רב העלים או שנקטם ראשה – פסולה.
 5. ערבה שביבשו רב העלים – פסולה.
- ויש להזהר בזה מאד, כי עלי ערבות ממחרים מאד להתיבש. לכן יש נוהגים להחליף את ההדסים והערבות בחול המועד – לפי הצורך.
6. ארף הערבה – לפחות 24 ס"מ.

דיני לולב

1. הלולב צריף להיות ישר ולא כפוף, וכן לא יבש. ושכל עליו יהיו צמודים לשדרה (מרבז הלולב – העלה האמצעי שממנו יוצאים כל העלים).
2. יש להקפיד שעלי הלולב, הגדלים תאומים – תיזמות (כפולים), יהיו מחברים ולא מפרדים. במיוחד הדבר בעלה האמצעי שהוא מרכז הלולב. עלה זה, אם הוא נפרד – הלולב פסול. אפלו אם מתחלת גדולו היה העלה ללא תאום – פסול הוא.
3. ארף הלולב חייב להיות לפחות 32 ס"מ, ואין הפונה לארף כל הלולב, אלא ארף עץ השדרה.
4. צריף להקפיד שארף הלולב יהיה יותר מארף ההדסים והערבות לפחות ב-8 ס"מ.
5. לולב שנקטם ראשו (כלומר העלה העליון והאמצעי) – פסול
6. לולב מדיקל הקנרי (דומה לולב) – פסול

הקשר בין ארבעת המינים לבני ישראל

המין	שיש בו	אך אין בו...	משל לאלה מישראל שיש בהם...	אך אין בהם...	בצורתו דומה ל...	שהוא...	ללמדנו....
אתרוג	טעם וריח		*תורה* *ומעשים טובים		לב	מקום הבינה	לעבוד את ה' בשכלנו
לולב	טעם	ריח	תורה	מעשים טובים	שדרה	עיקר מבנה ושל האדם	שנקדש כל גופנו לעבודת ה'
הדס	ריח	טעם	מעשים טובים	תורה	עיניים		שלא נתור אחר עינינו
ערבה		טעם או ריח		תורה או מעשים טובים	פה		שנשים רסן בפינו ונזהר בדיברנו

אמר הקדוש ברוך הוא: לאבדם אי אפשר, אלא כלכם כאחד תעשו אגדה אחת וכפרו אלו על אלו, ואם עשיתם כן – אני מתעלה עליכם. (מדרש רבה)

*תורה: כמו האוכל – רק הוא נהנה מטעמו של המאכל – כן הלומד תורה, רק הוא נהנה מלמודה.

*מעשים טובים: כמו המריח – גם הוא וגם אחרים נהנים מריחו – כן העושה מעשים טובים, גם הוא עצמו וגם אחרים נהנים ממעשיו.

(אלול תשרי)

הַאֲשֵׁפִיזִין הַחֲסִידִים

בַּזֶּהר הַקָּדוֹשׁ כָּתוּב שֶׁבִשְׁבַעַת יְמֵי חַג הַסְּכּוֹת בָּאִים לִסְפָּה שְׁבַעַה "אֲשֵׁפִיזִין עֵילְאִין" ("אוֹרְחִים נְעִלִים" בְּאַרְמִית) צְדִיקִים: אַבְרָהָם, יִצְחָק, יַעֲקֹב, מֹשֶׁה, אֶהְרֹן, יוֹסֵף, דָּוִד. (וּבְמִקּוֹם אַחַר בַּזֶּהר הַקָּדוֹשׁ מוֹפִיעַ גַּם שְׁמוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ יַחַד עִם הָאֲשֵׁפִיזִין).

כֹּלם בָּאִים יַחְדָּו – אֶךְ בְּכָל יוֹם יֵשׁ אֶת הָאוֹשְׁפִיזָא הָעֶקְרִי הָעוֹמֵד בְּרֹאשׁ:

הָאֲשֵׁפִיזִין הֵם אוֹרְחִים. הֶרְמַב־ם כּוֹתֵב שֶׁאֵם אָדָם אֵינוֹ מְשַׁמַּח עֲנִיִּים וְאִמְלָלִים בְּבִשְׁרֵי וַיִּין, אִף אִם הוּא עֲצָמוֹ שֶׁשׁ וְשִׁמַּח כְּרֹאֵי בַיּוֹם טוֹב אֵין זֶה שְׁמַחַת מְצוּהָ. שְׁמַחַת מְצוּהָ הִיא רַק כְּאֲשֶׁר יֵשׁ אוֹרְחִים עַל שְׁלַחְנוֹ. מִכָּאֵן מְבִינִים אָנוּ אֶת הַדִּגְשׁ הַמֵּיחָד בְּחַג הַסְּכּוֹת לְעִנְיֵן הָאֲשֵׁפִיזִין. הֵרִי חַג הַסְּכּוֹת הוּא חַג הַשְּׁמַחָה. תּוֹסֶפֶת שֶׁל שְׁמַחָה בַיּוֹם טוֹב הַזֶּה מִתְבַּטֶּאֶת גַּם עַל יְדֵי הַכְּנַסַת הָאוֹרְחִים.

בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן: אַבְרָהָם אָבִינוּ וְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב

הַנִּקְדָּה הַמְשַׁתְּפֶת בֵּין אַבְרָהָם אָבִינוּ לְבַעַל שֵׁם טוֹב הִיא: הַפְּצַת הָאוֹר הָאֱלוּקִי.

אַבְרָהָם אָבִינוּ הָיָה הוֹלֵךְ וּמְפָרְסֵם אֶת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל הַקָּב"ה בְּכָל הָעוֹלָם. וּמְגִיר אֶת הַמּוֹן הָעַם לְהַכְנִיסֵם תַּחַת כְּנָפֵי הַקָּב"ה.	גַּם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב עוֹרֵר אֶת אוֹר הַיְהוּדוּת בְּנִקְדוּת שְׂאִישׁ לֹא חָשַׁב עֲלֵיהֶן, וְהַפִּיץ אֶת אוֹר הַחֲסִידוּת בְּעוֹלָם.
--	---

בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי: יִצְחָק אָבִינוּ וְהָרַב הַמְּגִיד מִמְּעוֹרֵיטָשׁ

הַנִּקְדָּה הַמְשַׁתְּפֶת בֵּין יִצְחָק אָבִינוּ לַמְּגִיד הִיא: עֲבֹדַת הַיּוֹת שְׁנִיהֶם בְּמִקּוֹם אַחַד לְלֹא נְדִידָה.

יִצְחָק אָבִינוּ לֹא יָצָא מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל.	גַּם הָרַב הַמְּגִיד לֹא עָזַב אֶת מְקוֹמוֹ וְנָסַע לְמִקּוֹם אַחֵר, אֶלָּא תִלְמִידֵיו בָּאוּ אֵלָיו לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ. כַּחֵם הָיָה בְּזֶה שְׁלֵמֵרוֹת שְׁלֹא יָצְאוּ מִמְּקוֹמָם, הֵם הִצְלִיחוּ לַפְּעַל מִחוּץ לְמִקּוֹמָם בְּעֲנִינִים קְדוֹשִׁים.
--	---

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי: יַעֲקֹב אָבִינוּ וּכ"ק הָאֲדָמוֹר הַזָּקֵן

הַנִּקְדָּה הַמְשַׁתְּפֶת בֵּין יַעֲקֹב אָבִינוּ לְכ"ק הָאֲדָמוֹר הַזָּקֵן הִיא: "תּוֹרָה".

עַל יַעֲקֹב אָבִינוּ מְסַפֵּר בַּתּוֹרָה שֶׁהָיָה "יוֹשֵׁב אֶהְלִים" אֶהְלִי שֵׁם וְעֵבֶר, וְלָמַד תּוֹרָה. הָאֲדָמוֹר הִצְמַח צֶדֶק בְּאֵר שְׂאֵהְלִי שֵׁם הַכּוֹנֵה לַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְאֶהְלִי עֵבֶר הַכּוֹנֵה לַתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.	הָאֲדָמוֹר הַזָּקֵן נִקְרָא בְּפִי כָל "בַּעַל הַתְּנַיָּא וְהַשְּׁלָחַן עָרוֹף" כְּמִרְפוּז בְּשֵׁמוֹ "שְׁנִיאֹר" – שְׁנֵי אוֹרוֹת: הָאוֹר בְּתוֹרַת הַנְּגִלָּה – הַשְּׁלָחַן עָרוֹף, וְהָאוֹר בְּתוֹרַת הַנְּסֻתָר – הַתְּנַיָּא.
---	--

ביום הרביעי: משה רבינו וכ"ק האדמו"ר האמצעי

הנקדה המשתפת בין משה רבינו לכ"ק האדמו"ר האמצעי אף היא: "תורה".

האדמו"ר האמצעי זכה לבאר ולהרחיב את תורת החסידות שהיתה אז בנקודות כלליות בלבד, והרחיבה עד להבנה והשגה.

משה רבינו מסר את נפשו על התורה, והיא נקראת על שמו. משה רבינו למד את כלל ישראל את פרטי המצוות שנאמרו בסיני, גם את התורה שבעל פה שאין לה סוף.

ביום החמישי: אהרן הכהן וכ"ק האדמו"ר הצמח צדק

הנקדה המשתפת בין אהרן הכהן וכ"ק האדמו"ר הצמח-צדק היא: "אהבת ישראל ואחרות ישראל".

האדמו"ר הצמח צדק היה זה שהצליח להסיר את המחלוקות בעם היהודי, והביאו למצב של אחדות ושתוף פעולה בין כל החוגים בישראל.

אהרן הכהן היה אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. אהרן הכהן היה מוסר את נפשו למען השפנת שלום בין יהודים וצין במדה זו של "השלום".

ביום הששי: יוסף הצדיק וכ"ק האדמו"ר מהר"ש

הנקדה המשתפת בין יוסף הצדיק לכ"ק האדמו"ר מהר"ש היא: "הרחבה והתנשאות".

האדמו"ר המהר"ש חדש שאפלו בגלות כשנמצאים במצב שפל, צריכה להיות ההנהגה במצב של התרחבות והתנשאות - "לכתחלה אריבער", כלומר מלכתחלה לבחור בדרך העליונה. והיה הוא עצמו דגמה לכך, שכאשר היה עומד על הפרק נושא שנוגע אודות בני ישראל אצל הממשלה, היתה הנהגתו בתקף ובלי פשרות.

אצל יוסף הצדיק מצינו שיצא מבית האסורים למלוכה. דהינו אפלו שהיה במצב כזה נחות משם עלה לגדלה בבת אחת ונעשה מלך.

ביום השביעי: דוד המלך וכ"ק האדמו"ר מהור"ש ב

הנקדה המשתפת בין דוד המלך לכ"ק האדמו"ר מהור"ש ב היא: "המלכות והבתר".

האדמו"ר מהור"ש ב הקים את ישיבת תומכי תמימים שתלמידיה הם חילי בית דוד. הוא הטיל עליהם את השליחות לצאת למלחמת בית דוד, דהינו להביא בכחם ובמעשיהם את משיח צדקנו, ולהלחם עם המתנגדים לכך.

דוד המלך הוא זה שהקב"ה הבטיח לו שלא תיפסק המלכות מזרעו, וגם המלך המשיח הוא מבית דוד.

"היום זים"

השיעור היזמי 2...

תהילים: פרקים ע"ז – ע"ח
חומש: דברים, פרשת זאת הברכה, משביעי (פרק ל"ד, פסוק א') עד סוף הפרשה (פרק ל"ג, פסוק י"ב)

בְּשִׁנְוָהֵנִים הָדַד מִיָּנִים לְאַחַר לְבָרֵךְ עֲלֵיהֶם אֹמְרִים בְּפִרוּשׁ שֶׁהוּא בְּמִתְנֶה עַל מִנַּת לְהַחְזִיר, וּבְפֶרֶט בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, וְהוּא תוֹעֵלֶת לְגוֹתֵן וְלִמְקַבֵּל. הוֹדָה אָאֵמוֹר (אֲדוֹנֵי אָבִי מוֹרֵי וְרַבִּי) וְהִרְשִׁיב שִׁיתְחִילוּ בְּרַפְת׃ שֶׁהָיִינוּ בְּשֶׁהֲלוּלָב בִּידוֹ אַחַת וְהָאֲתָרוּג בְּשִׁנְיָהּ. הַפְּסוּקִים כִּי אָמַרְתִּי גו' – רַק בְּהוֹשָׁעֲנָא – רַבָּה. גַּם בְּיוֹם מְבָרְכִים לִישֵׁב בְּסִפָּה אַחַר קִדְשׁ וְלֹא אַחַר הַמוֹצֵיא. הַהֲנִיחָה בְּעַת בְּרַכַּת כְּהֻנִּים (בְּנִזְכָּר לְעֵיל יוֹם ב' דְּחַג-הַשְּׁבֻעוֹת) אָנוּ יוֹדְעִים עַל יְדֵי זֶה שֶׁרַבִּינוּ הִזְקֵן הִיָּה לֹקַח אֶת הַ"צִּמּוּחַ צֶדֶק", קִדְשׁ חֲתָנָתוֹ, תַּחַת טְלִיתוֹ לְנִשְׂיָאֵת-כְּפִים.

השיעור היזמי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' קלד – כב. אהוביי אחיי... עד עמ' קלד – בפרש"י.

שנאבדו לאביו כי באמת כל עניני אדם לבד מדברי תורה וי"ש אינם מושגים רק בנבואה ולא לחכמים לחם כמארז"ל הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים ושבעה דברים מכוסים כו' אין אדם יודע במה משתכר כו' ומלכות בית דוד מתי תחזור כו' הנה הושוו זה לזה ומ"ש בישעיה יועץ וחכם חרשים וכן משארז"ל ונהנין ממנו עצה ותושיה היינו בד"ת הנקרא תושיה כמארז"ל יועץ זה שיודע לעבר שנים ולקבוע חדשים כו' שסוד העיבור קרוי עצה וסוד בלשון תורה כדאיתא בסנהדרין דף פ"ז ע"ש בפרש"י:

כב אהוביי אחיי ורעיי מאהבה מסותרת תוכחת מגולה לכו נא ונוכחה זכרו ימות עולם בינו שנות דור ודור ההיתה כזאת מימות עולם ואיה איפוא מצאתם מנהג זה באחד מכל ספרי חכמי ישראל הראשונים והאחרונים להיות מנהג ותיקון לשאול בעצה גשמיות כדת מה לעשות בעניני העולם הגשמי אף לגדולי חכמי ישראל הראשונים כתנאים ואמוראים אשר כל רז לא אנס להו ונהירין להון שבילין דרקיע כ"א לנביאים ממש אשר היו לפנים בישראל כשמואל הרואה אשר הלך אליו שאול לדרוש ה' על דבר האתונות

גוֹט שַׁבַּת גוֹט יוֹם טוֹב

(שַׁבַּת שְׁלוֹם, מוֹעֲדִים לְשִׁמְחָה)

בְּיִלְדוּתוֹ שָׁאַל הַרְבֵּי הָאֲמֻצְעֵי אֶת אָבִיו: "מִדּוּעַ אֹמְרִים בְּחַג, שְׁחַל בְּשַׁבַּת גוֹט שַׁבַּת גוֹט יוֹם טוֹב?" עָנָה לוֹ הַרְבֵּי הַזְּקֵן: "שַׁבַּת נִקְרְאָת קִדְשׁ, וְיוֹם טוֹב – מְקַרָּא קִדְשׁ, שְׁנֵיהֶם מְשִׁיבֵי אֶת הַקִּדְשׁ. מִשּׁוֹם כִּדְ צְרִיכִים לִזְמַר אֶת שְׁנֵיהֶם."

כַּסְטִימֵל יוֹזִיאַל

עֲהוּם יוֹם | עֲחֹמֶשׁ | עֲתֵהִלִּים | עֲתֵנִיא | עֲדֵת כִּפִּילָה | עֲדֵת בְּשׁוֹלְחַן שַׁבַּת
עֲקֵשׁ שַׁעַל הַמִּיטָה | עֲנַעַל וּוְאִסְעַר | עֲקֵבִיעַת עֵיתִים לַתּוֹרָה

סִיכַם מְשִׁימֵל

יום ראשון ט"ז תשרי א' דחיה"מ ספוד

השיעור היומי ב...

תהילים: פרקים ע"ט - פ"ב

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
מראשון (פרק ל"ג, פסוק
א') עד שני (פרק ל"ג, פסוק
ד')

"היום יום"

בקדוש הלילה: שהחינו ואח"כ לישוב בספה.

במנחה אין אומרים הודו אבל אומרים פתח אליהו.

ה"צמח צדק" ספר: בשנת תקס"ט שמענו, מהסבא ואדמו"ר הזקן, זו הפעם הששית את (המאמר) "ושאבתם מים" - הראשון - שב"לקוטי-תורה", והיה זה על-דרך מה שהגמרא אומרת (ירושלמי ספד פרק ה' הלכה א') - שמשם שואבים. יונה והנביא קבל בשמחת בית השואבה את גלוי הנבואה, אנו קבלנו עד אין-סוף, הסוף הוא שמשית יבוא, שנעוץ תחלתו בסוף.

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' קלד - אך האמת אגיד... עד עמ' 268 - ואחור ח"ו.

להיות ישר יחזו פנימו עם אביו פנים בסבול הכאותיו באהבה לטוב לו כל הימים. והנה למעלה בחי' פנים הוא הרצון והחשק אשר אבינו שבשמים משפיע לבניו כל טוב עולמים וחיי נפש וגוף באהבה ורצון חשיקה וחפיצה ע"י תורת חיים שהיא רצונו ית' אשר נתן לנו כמ"ש כי באור פניך נתת לנו תורת חיים כו' לעשות בה רצונו וע"ז נאמר באור פני מלך חיים ורצונו כו'. משא"כ לעו"ג משפיע חיי גופם שלא ברצון וחשיקה וחפיצה לכך נק' אלהים אחרים שיונקים מבחי' אחוריים וכך הוא באדם הרצון והחשק הוא בחי' פנים ואם אינו מקבל באהבה ורצון כאלו הופך עורף ואחור ח"ו.

אך האמת אגיד לשומעים לי כי אהבה מקלקלת השורה והנה היא כסות עינים שלא לראות האמת מרוב אהבתם לחיי הגוף לש"ש לעבוד בו את ה' ברשפי אש ושלחבת גדולה מאהבת נפשם את ה' וע"כ היטב חרה להם בצער הגוף ח"ו ה' ירחם ואין יכולין לקבל כלל עד שמעבירים על דעתם לכתת רגליהם מעיר לעיר לשאול עצות מרחוק ולא שעו אל ה' לשוב אליו ברוח נמוכה והכנעת הגוף לקבל תוכחתו באהבה כי את אשר יאהב ה' וכו'.

וכמו אב רחמן חכם וצדיק המכה בנו שאין לבן חכם להפוך עורף לנוס למצוא לו עזרה או אפילו מליץ יושר לפני אביו הרחמן והצדיק וחסיד רק

ספת הבעל-שם-טוב בשירה

רבנו הבעל שם טוב הקדוש, זכותו תגן עלינו, בעת שתקע אהלה של תורה במזיבון, היו במחננו רבנים גדולים ממתנגדי הבעל-שם-טוב. בהג הספוד אמרו, שפכתו של הבעל-שם-טוב אינה בשירה על פי דין תורה הבעל-שם-טוב התוכח עמוהם ואמר שפכתו בשירה והניח ראשו על ידו למספר רגעים. ואחר כך פתח את ידו ונמצאה בה פתקה מקלף, ובה כתוב: "ספה זו של הרב ישראל בעל-שם-טוב בשירה - נאום מט"ט שר הפנים".

פתקה זאת נשארה בירשה אצל נכדו של הבעל-שם-טוב - הרב הקדוש מסדיקלוב (בעל "דגל מחנה אפרים"). באשר נחלה מישהו רחמנא לצלן, הלכו לבעל הדגל ז"ל, הוא צוה להניח את הפתקה תחת מראשתיו של החולה. באשר עשו בן, נתרפא החולה מיד. בן היה במשך שנתים, שבה, לא נפטר אף אדם באותה עיר. אחר כך קרה, שהניחו פעם אחת את הפתקה אצל חולה אחד ונעלמה הפתקה. אמר בעל הדגל שנלקח ממנו הפתקה בתורה.

אשר יאמר יחיאל

היום יום | א חומש | א תהילים | א תניא | א תפילה | א צדקה
א ק"ש שעל המיטה | א נעגל וואסער | א קביעת עיתים לתורה

סיוטא משיאל; □□

יום שני י"ז תשרי ב' רחוק"מ סבות

"היום יום"

גם בשמחה ובצחקה.

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם, אֶשֶׁת חַיִל, מְזֻמּוֹר לְדוֹד, דָּא הִיא סְעוּדָתָא, וְיִתֵּן לָךְ – אוֹמְרִים בְּלַחֲשׁ.

בְּמוֹסָף – וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם אַחֲרֵי פְּסוּקֵי כָּל יוֹם וְיוֹם. בְּשֶׁבֶת אֵין אוֹמְרִים הוֹשְׁעוֹת.

עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה דְנִסְיוֹנוֹת מִתְגַּלָּה בְּחִינַת יְחִידָה שְׁבִנְפֵשׁ, כְּמֵאֲמַר 'הַבּוּקָה וְדַבְּקָה בָךְ' – הַתְּקַשְׁרוֹת הַנְּשָׂמָה בְּאֵלְקוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה – 'טוֹעֵנַת עֲלֶיךָ' – בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, הִנֵּה – 'יְחִידָה לְיַחֲדָךְ' – שְׁמִתְגַּלָּה בְּחִינַת יְחִידָה שְׁבִנְפֵשׁ, דְּעַל יְדֵי הַתְּגַלּוֹת זוֹ נִהְפֵךְ יְחִידָה שְׁבִנְפֵשׁ הַבְּהִמִית לְאֵלְקוֹת, שֶׁהוּא עֲנִין הַתְּקַף בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמְצוֹת בְּחִיּוֹת פְּנִימִי, וּבְהֶרְגֵשׁ תַּעֲנוּג גָּדוֹל וְהִנָּא מְרַבָּה בְּעֲבוּדַת ה', וּבְכָל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הֵן וְלֹא שׁוֹיִן אֶצְלוֹ בְּהַשׁוּאָה אֲמִתִּית, כִּי נִלְקַח מִמֶּנּוּ הַתַּעֲנוּג וְטוֹב טַעַם שְׁבַעֲנִינִים הַגְּשָׁמִיִּים.

השיעור היומי ב...

תהלים: פרקים פ"ג – פ"ז

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
משני (פרק ל"ג, פסוק ח')
עד שלישי (פרק ל"ג, פסוק י"ב)

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדשו, עמ' 268 – ועצה היעוצה לקבל... עד עמ' קלה – נס"ו.

יקרה וטובה מכל חיי העולמים כולם כמ"ש מה יקר חסדך וכו' כי טוב חסדך מחיים בו' כי החסד שהוא בחי' אהבה הוא חיי החיים שבכל העולמות כמ"ש מכלכל חיים בחסד ואז גם ה' יתן הטוב ויאר פניו אליו בבחי' אהבה מגולה אשר היתה תחלה מלובשת ומסותרת בתוכחה מגולה ויתמתקו הגבורות בשרשן ויתבטלו הדינין נס"ו:

ועצה היעוצה לקבל באהבה היא עצת ה' בפי חו"ל לפשפש במעשיו וימצא לו עונות הצריכין מירוק יסורים ויראה לעין גדול אהבתו אליו המקלקלת השורה כמשל מלך גדול ונורא הרוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו יחידו מרוב אהבתו כמ"ש אם רחץ ה' צואת בנות ציון כו' ברוח משפט כו' וכמים הפנים אל פנים תתעורר האהבה בלב כל משכיל ומבין יקר מהות אהבת ה' אל התחתונים אשר היא

נזי הספכה של הבעל – שם – טוב

למורנו הבעל שם טוב היתה ספכה בנזייה חמר.

הבעל – שם – טוב אמר: נזי הספכה שלי הם יהודים פשוטים בעלי קבלת על, הגורמים שמחה למעלה בשמחה של מצוה שלהם מצד אמונה פשוטה.

אשכול יומיו

היום יום | חומש | תהלים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיכום אשכול יומיו

יום שלישי י"ח תשרי ג' דחיה"מ ספוח

השיעור היומי ב...

תהלים: פרקים פ"ח - פ"ט

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה, משלישי (פרק ל"ג, פסוק י"ג) עד רביעי (פרק ל"ג, פסוק י"ז)

"היום יום"

אומרים "אום אני חומה" וגם "אדון המושיע", אבל אין מקיפים אלא פעם אחת. אומרים תבת "הושענא", הן בראש והן בסוף - באותם האותיות שאומרים השליח צבור בקול רם, בהשאר אומרים רק פעם אחת.

מנהגינו להתחיל בקול רם מאות "ס" או "ע".

מדיקים לעשות הקף שלם ומשלימים באות "ת".

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' קלה - אהובי אחיי ורעי... עד עמ' קלה - וד"ל.

למעלה מן החכמה והתבונה אשר נתן ה' בהמה לדעת לעשות את כל אשר צוה ה' בהשכל ודעת. רק רצון פשוט ורוח נדיבה בכל איש אשר ידבנו לבו לעבוד עבודה תמה לעשות נ"ר ליוצרו. ועז"נ כי עם קשה עורף הוא וסלחת. כי הסליחה היא ג"כ למעלה מן החכ. כי שאלו לחכמה כו' ומשה רבינו ע"ה ביקש מדה כנגד מדה וד"ל.

אהובי אחיי ורעי מגודל טרדתי אשר הקיפו עלי יחד וסבוני כמים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו. לא אוכל משא לאמר עם הספר כל אשר בלבבי. אך בקצרה באתי כמזכיר ומחזיר על הראשונות בכלל ובפרט אל המתנדבים בעם לעמוד על העבודה זו תפלה בקול רם להתחזק מאד בכל עוז ותעצומות נגד כל מונע מבית ומחוץ ביד חזקה כמשמעו שהוא רצון יריאיו אשר

בפני הספד צריכים דרך-ארץ

אצל הרבי המת"ש היה משרת בשם יוסף מרדכי, שהיה משרת גם אצל אביו הצמח צדק, פעם נכנס יוסף מרדכי אל הספד של הרבי בשהוא שרוי בכעם.

אמר לו הרבי: "יוסף מרדכי, אמנם הנד 'מיתם', אבל צריכים להיות בדרך ארץ בפני הספד. הספד אינו אוהב פעם!"

השם "מיתם" נתן לו משום מעשה שהיה: הרבי בעל הצמח צדק צוהו פעם ללכת לישן בספד. אצל הצמח צדק היו שתי ספוח, אחת בבית ואחת בחצר. היה אז קר גדול בחוץ, ואמר לו יוסף מרדכי: "רבי, הרי קר שזרר!"

חשיב לו הרבי: "עמלק הוא קר, ליהודי יש חמימות. לך לישן בספד, ותזכה לאריכות ימים".

ודי יוסף מרדכי מאה ושלוש שנה.

משימא יומיא:

היום יום | חומש | תהלים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיכא משימא: □□

"היום יום"

השיעור היומי ב...

תהלים: פרקים צ' - צ"ו
חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
מרביעי (פרק ל"ג, פסוק
י"ח) עד חמישי (פרק ל"ג,
פסוק כ"א)

אֵימָא (פְּתוּבָּה) שְׁכַל הַשְּׁנָה בְּאוּמְרוּ בְּתַפְלִיתוֹ שְׁמוֹנֶה-עֶשְׂרֵה "וְאֵת כָּל
מִינֵי תְבוּאָתָה לְטוֹבָה", צְרִיף לְכוּן לְחַטִּים לְמַצָּה וְאֶתְרוּג - בְּמָקוֹם אֶחָד
נִזְכָּר מְלֻבָּד הַנֶּ"ל גַּם יֵיזן לְקִדּוּשׁ - וְאִזּוּ בְּמִילָא תַהֲיִהּ כָּל הַתְּבוּאָה לְטוֹבָה.

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדוש, עמ' קלה- ועוד זאת אדרוש... עד עמ' 270 - מלו"נ.

כאיש א' ממש תיכון העבודה בלב ומכלל הן כו'.
וע"כ נאמר ולעבדו שכם אחד דוקא. וע"כ אהוביי
ידידיי נא ונא לטרוח בכל לב ונפש לתקוע אהבת
רעהו בלבו. ואיש את רעת רעהו אל תחשבו
בלבבכם כתיב ולא תעלה על לב לעולם ואם
תעלה יהדפנה מלבו כהנודף עשן וכמו מחשבת ע"ז
ממש. כי גדולה לה"ר כנגד ע"ז וג"ע וש"ד. ואם
בדבור כך כו' וכבר נודע לכל חכם לב יתרון הכשר
המח' על הדבור הן לטוב והן למוטב. וה' הטוב
המברך את עמו בשלום ישים עליכם שלום וחיים
עד העולם כנפש או"נ מלו"נ:

ועוד זאת אדרוש ממעל' שלא להשליך דברי
אחריכם אשר ערכתי שיח להיות כל איש ישר
והולך בתומו כאשר עשה האלקי' את האדם ישר
ולא לבקש חשבונות רבים מעלילות מצעדי גבר
ומחשבות אדם ותחבולותיו. כי זו מלאכת שמים
היא ולא מלאכת ב"ו. ולהאמין באמונה שלימה
במצות חז"ל והוי שפל רוח בפני כל אדם בכלל כי
יציבא מלתא ותקין פתגמא שכ"א מתוקן מחבירו.
וכתיב כל [איש] ישראל כאיש אחד חברים. כמו
שאיש א' מחובר מאברים רבים ובהפרדם נוגע בלב
כי ממנו תוצאות חיים. א"כ אנחנו היות כולנו

איף עובדים את ה' בחג הספוד

"חננו בידם מעבידים"

אמר על כך רבי ברוך ממוז'בוז: "בראש השנה ויום כפור עובדים את הקדוש-ברוך-הוא בפה בלבד
בתפלה ובתחנונים. כנגד זה בספוד מתחילים לעובדו בידים: "ולקחתם לכם" - מהזיקים בידים את ארבעת
המינים. אנו מראים, אפוא, לרבון העולם, שאין אנו יוצאים ידי חובה בפה בלבד אלא חנונו, בידם מעבידים
- אנו מוכנים לעבד אותו גם בידים ובכל רמ"ח איברים ושם"ה גידים."

משימא יומיא:

ע היום יום | ע חומש | ע תהלים | ע תניא | ע תפילה | ע צדקה
ע ק"ש שעל המיטה | ע נעגל וואסער | ע קביעת עיתים לתורה

סיכא משימא: □□

יום המישי כ' תשרי ה' דחוו"מ ספוח

"היום יום"

השיעור היזמי ב...

תהלים: פרקים צ"ז - ק"ג

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה,
מחמישי (פרק ל"ג, פסוק
כ"ב) עד שישי (פרק ל"ג,
פסוק כ"ו)

בעת הנענועים צריך להגיע עד החזה מקום שמכים באמירת "אשמנו".
אמר אאמו"ר (אדוני אבי מורי ורבי) והרש"ב || באחת ההתעודות, שיש
לומר שזהו כמו הענין שעל ידי הכבוד ראש שקודם התפלה, שמתמרמר
בנפשו, על ידי זה יכל להיות אחר כך התפעלות המדות בתפלה.

השיעור היזמי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' 270 - כג. בגזירת עירין... עד עמ' קלו - למביני מדע.

כו' וע"ז נאמר בקרבך קדוש ואין דבר שבקדושה
בפחות מעשרה ומשום הכי נמי אצטרף להו לרז"ל
למילף מקרא מנין שאפילו אחד שיושב ועוסק
בתורה כו' ואף גם זאת לא מצאו לו סמך מן
המקרא אלא לקביעת שכר בלבד ליחיד לפי ערכו
לפי ונ"א ולפיו ערך המרובים אבל לענין השראת
קדושת הקב"ה אין לו ערך אליהם כלל וההפרש
שבין השראה לקביעות שכר מובן למביני מדע.

כג בגזירת עירין פתגמא ומאמר קדישין חכמי
המשנה ע"ה ששנו במשנתם עשרה שיושבין
ועוסקין בתורה שכינה שרויה ביניהם כי זה כל
האדם ואף גם זאת היתה כל ירידתו בעוה"ז לצורך
עליה זו אשר אין עליה למעלה הימנה כי שכינת
עוזו אשר בגבהי מרומים והשמים ושמי השמים לא
יכלכלו אימתה. תשכון ותתגדל בתוך בני ישראל
כמ"ש כי אני ה' שוכן בתוך בני ע"י עסק התורה
והמצות בעשרה דוקא כמ"ש רז"ל אתיא תוך תוך

בן עשה הלל

בפאריטש היו שתי פתות - החסידים והמתנגדים. ר' הלל היה הרב של החסידים, ולמתנגדים היה רב
משלהם.

פעם קנה עשיר אחד מהמתנגדים אתרוג שהיה מהדר יותר מזה של ר' הלל. הלך אליו ר' הלל באור
הבקר, ובקש לברך על האתרוג. בראות העשיר את פני ר' הלל כבדהו בקימה, ונתן לו לברך על האתרוג,
עוד לפני שברך בעצמו.

בששמע הרב של המתנגדים שר' הלל הלך לעשיר, הלך גם הוא אליו כדי לברך על האתרוג. העשיר
קבלו בקרירות. שאל הרב את העשיר: "הרי אתה מהצד שלי, ומדוע תלקת כבוד גדול יותר לר' הלל
והרדת עליו תרדה גדולה יותר מאשר לי?"

השיב לו הגביר: "ר' הלל הלך ובא לקיים מצות אתרוג בהדור, אבל כבודו בא אלי רק משום ש'בן עשה
הלל'..."

אשמואל יחיאל

היום יום | חומש | תהלים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיכום אשמואל

"היום יום"

השיעור היומי 2...

תהילים: פרקים ק"ד - ק"ה

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה, משישי (פרק ל"ג, פסוק כ"ז) עד שביעי (פרק ל"ג, פסוק כ"ט)

בתקוין ליל הושענא-רבה גם פרשת וזאת הברכה אומרים רק פעם אחת מקרא - היו יחידים שאמו"ר (שאדוני אבי מורי ורבי) והרש"ב צום לאומרה בהושענא-רבה עם פרוש רש"י ואינה הוראה לרבים - ובערב שמחת תורה אומרים אותה שנים מקרא ואחד תרגום. קדם הלל מסירים שתי הפריכות שעל הלולב, ונשארים רק הג' [פריכות] המאגדים ג' המינים יחד. ערוב תבשילין. בהושענא-רבה טובלים פרוסת המוציא בדבש, אבל לא בשמיני-עצרת ושמחת-תורה.

השיעור היומי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' קלו- כי קביעת שכר... עד עמ' 272- לגמרי.

התורה והמצות דאורייתא וקוב"ה כולא חד יתכונן וישרה עלינו מלמעלה להיותו בלי גבול ותכלית ואינו מתלבש בנפשנו ושכלנו וע"כ אין אנו משיגים בשכלנו הנעימות והעריבות מנועם ה' וזיו השכינה בלי גבול ותכלית אשר מתכונן ושורה עלינו במעשה ידינו בתורה ומצות ברבים דוקא. וע"ז ארז"ל שכר מצוה בהאי עלמא ליכא כי אי אפשר לעולם להשיגו כי אם בהתפשטות הנפש מהגוף ואף גם זאת על דרך החסד כמ"ש ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו וכמו שארז"ל שהקב"ה נותן כח בצדיקים כו'. משא"כ במלאכים כמו ששמעתי מרבותי כי אילו נמצא מלאך אחד עומד במעמד עשרה מישראל ביחד אף שאינם מדברים בדברי תורה תפול עליו אימתה ופחד בלי גבול ותכלית משכינתא דשריא עליהו עד שהיה מתבטל ממציאותו לגמרי

כי קביעת שכר הוא שמאיר ה' לנפש תדרשנו באור תורתו שהוא מעטה לבושו ממש ולכן נקראת התורה אור שנאמר עוטה אור כשלמה והנפש היא בעלת גבול ותכלית בכל כחותיה לכן גם אור ה' המאיר בה הוא גבולי מצומצם ומתלבש בתוכה וע"כ יתפעל לב מבקשי ה' בשעת התפלה וכיוצא בה כי בו ישמח לבם ויגיל אף גילת ורנן ותתענג נפשם בנועם ה' [נ"א על ה'] ואורו בהגלותו ממעטה לבושו שהיא התורה ויצא כברק חצו וזו היא קביעת שכר התורה הקבועה תמיד בנפש עמלה בה. אבל ההשראה היא הארה עצומה מאור ה' המאיר בה בלי גבול ותכלית ואינו יכול להתלבש בנפש גבולית כ"א מקיף עליה מלמעלה מראשה ועד רגלה כמו שאמרו חז"ל אבל בי עשרה שכינתא שריא כלומר עליהם מלמעלה כמ"ש ויהי נועם ה' עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו כלומר כי נועם ה' אשר הופיע במעשה ידינו בעסק

מהו ענין שמיני עצרת?

פעם אחת, בשמיני עצרת, נכנס איש פשוט מקאדי לאדמו"ר הזקן ובקש: "פרשו לי מהו ענין שמיני עצרת באר היטב ובקצרה - שגם אני אבין." שפישק אדמו"ר הזקן בידו על מצחו ואמר לו: "שמיני עצרת הוא כמו תמצית שעושים בצלחת קטנה ואחר כך לוקחים מעט מעט ומערבים במים, כך שמיני עצרת הוא פללות השמחה של כל השנה - ומפניו נמשכת השמחה גם בכל השנה..."

אשכול יומי

היום יום | חומש | תהילים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיוטא יומי

שַׁבַּת קֹדֶשׁ כ"ב תְּשֵׁרֵי שְׁמִינֵי עֶצְרַת וְשִׁמְחַת תּוֹרָה

†צאת שבת והחג 17:49

השיעור היזמי 2...

תהילים: פרקים ק"ו – ק"ז

חומש: דברים, פרשת זאת הברכה, משביעי (פרק ל"ד, פסוק א') עד סוף הפרשה (פרק ל"ג, פסוק י"ב)

"היום יום"

מקדשים ואוכלים ושותים בספה בין בלילה בין ביום. הקפות בליל שמיני עצרת. הפטורה: ויהי ככלות – ולישראל עמו. אין אומרים יהי רצון ביציאה מן הספה. שמיני עצרת וראש השנה משתוים בכמה עניני פונות ויחודים עליונים, אלא שבראש השנה הם בענין העליה ובשמיני עצרת הם בענין ההמשכה. בראש השנה העבודה בתחנונים, בהכנעה ובמרירות עצומה, ובשמיני עצרת היא בקו השמחה.

השיעור היזמי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' 272 – וע"כ רע בעיני... עד עמ' 272 – בווה"ק.

עבירה ברבים דוחק כל שיעור קומה של יוצר בראשית כביכול כמ"ש רז"ל אין אני והוא וכו' אלא שמלך אסור ברהטים כו'. אבל ווי למאן דדחקין לשכינתא כד יוקים לה קודשא ב"ה ויימא לה התנערי מעפר קומי וגו' ועל תלת מילין מתעכבי ישראל בגלותא על דדחקין לשכינתא ועל דעבדין קלנא בשכינתא וכו' כמ"ש בווה"ק.

וע"כ רע בעיני המעשה אשר נעשה תחת השמש בכלל ובפרט בין אחיי ורעיי הנגשים אל ה' הגשה זו תפלה ואחר התפלה או לפני נעשה מושב לצים ר"ל כמו שארז"ל שנים שיושבין ואין ביניהם ד"ת כו' ואם נעשה מושב לצים בעשרה דשכינתא שריא עלייהו אין לך עלבונא וקלנא דשכינתא גדול מזה רחמנא ליצלן ואם אמרו רז"ל על העובר עבירה בסתר שדוחק רגלי השכינה ח"ו העובר

מאיפה הנעלים שמצאו בגן עדן

ספר האדמו"ר הזקן: באשר שוחח רבנו הפעל שם טוב עם תלמידיו בפעם הראשונה אודות שמחת תורה, ספר להם:

בשבת וביום טוב, מאחרים קצת זמן התפלה מבשאר ימות החול, וביחוד ביום שמחת תורה – אז מתאחרים קצת יותר פי מאריכים בשנה, בגלל התקפות וסעודת החג. מלאכי מעלה, לעומתם, אשר שינה אין להם. מתבוננים בהרגלים לשיר את שירתם. אך, אינם יכולים לעשות זאת בלי נשמות ישראל, כמו שכתוב: "בגן יחד פוככי בקר".

מה עשו? הלכו בינתים לגן-עדן. לפתע, מוצאים הם שם מנעלים, אשר הפליאם ביותר, פי מרגלים הם למצוא בגן עדן ציצית ותפלין – אך לא נעלים. הלכו אל מלאך מיכאל לשאל את פיו. ענה להם המלאך מיכאל, פי אמנם זוהי סחורתו שלו וכי אלה הם מרקודי בני ישראל בספרי התורה, והתחיל לספר בפניהם את המנעלים: אלה הם מקאמינקע, ואלה ממעזריטש...

ובזה התנאה המלאך מיכאל על מלאך מט"ט אשר קושר בתרים לקונו מתפללותיהן של ישראל, וכתרו של מיכאל יעלה על פתרו, מטלאי המנעלים של רקודי שמחת תורה...

"היום יום"

השיעור היזמי ב...

תהלים: פרקים ק"ח - קי"ב
חומש: בראשית, פרשת בראשית,
מראשון (פרק א', פסוק א')
עד שני (פרק ב', פסוק ג')

אין קוראים בתורה בלילה. נושאים בפנים בשחרית. אין נוהגים לפרוש טלית על ראשי העולים לחתן תורה או לחתן בראשית. גם העולה לתורה אומר חזק חזק ונתחזק.

בשמחת תורה תק"מ אמר רבנו הגאון: "עץ חיים היא למחזיקים בה" - אלו בעלי השגה הלומדים תורה; "ותומכיה מאשר" - אלו בעלי עבודה העוסקים בתורה; "מאשר" - פדאיתא בזהר (חלק ג' נג. ב) אל תקרי 'מאשר' אלא 'מראשו', דעל ידי עבודתם ממשיכים מראשו, היינו מפנימיות האין סוף ברוך הוא, וכמעלת הרגל המקים את הראש דוקא.

השיעור היזמי ב"תניא"

אגרת הקדש, עמ' 272 - על כן אהוביו... עד עמ' קלז - יהי רצון.

עולה זדון ח"ו ואצ"ל באיסורי דברי סופרים שרבו כמו רבו למעלה ובפרט באיסורי מוקצה דשכיחי טובא וחמורים ד"ס יותר מד"ת כמ"ש רז"ל שכל העובר על דברי חכמים אפילו באיסור קל של דבריהם כמו האוכל קודם תפלת ערבית וכה"ג חייב מיתה כעובר על חמורות שבתורה וכל יחיד אל יפרוש עצמו מן הציבור אפילו ללמוד ענין אחר כ"א בדבר שהציבור עסוקין בו ואצ"ל שלא יצא החוצה אם לא יהיו עשרה מבלעדו ועליו אני קורא הפסוק ועוזבי ה' יכלו כו' כמשארז"ל על כל דבר שבקדושה. כי אין קדושה כקדושת התורה דאורייתא וקוב"ה כולא חד. וכל הפורש מן הציבור בו' ושומע לי ישכון בטח ובימיו ובימינו תושע יהודה וירושלים תשכון לבטח אמן כן יהי רצון:

על כן אהוביי אחיי ורעיי אל נא תרעו הרעה הגדולה הזאת ותנו כבוד לה' אלהיכם בטרם יחשך דהיינו בין מנחה למעריב כל ימות החול ללמוד בעשרה פנימיות התורה שהיא אגדה שבס' ע"י שרוב סודות התורה גנוזין בה ומכפרת עונותיו של אדם כמבואר בכהאריז"ל והנגלות שבה הן דרכי ה' שילך בהם האדם וישית עצות בנפשו במילי דשמיא ובמילי דעלמא וכידוע לכל חכמי לב וגם ללמוד מעט בשו"ע או"ח הלכות הצריכות לכל אדם וע"ז ארו"ל כל השונה הלכות בכל יום כו' שהן הלכות ברורות ופסוקות הלכה למעשה כמבואר בפרש"י ז"ל שם ובשבת קדש בעלות המנחה יעסקו בהל' שבת כי הלכתא רבתא לשבתא ובקל יכול האדם ליכשל בה ח"ו אפילו באיסור כרת וסקילה מחסרון ידיעה ושגגת תלמוד

משימא יומיא:

היום יום | חומש | תהלים | תניא | תפילה | צדקה
ק"ש שעל המיטה | נעגל וואסער | קביעת עיתים לתורה

סיכא משימא: □□

יו"ל ע"י

תלמוד תורה "תפארת מנחם"

רח' הרבי מנדבורנא 2

ביתר עילית 90500

טלפקס: 02-5802-770

MAIL: tiferetmenachem@gmail.com